

Dziennik Urzędowy C 185

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 57

17 czerwca 2014

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Komisja Europejska

2014/C 185/01	Kursy walutowe euro	1
2014/C 185/02	Decyzja Komisji z dnia 10 czerwca 2014 r. w sprawie powiadomienia państw trzecich o możliwości uznania ich za niewspółpracujące państwa trzecie zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1005/2008 ustanawiającym wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania	2
2014/C 185/03	Decyzja Komisji z dnia 10 czerwca 2014 r. w sprawie powiadomienia państwa trzeciego o możliwości uznania go za niewspółpracujące państwo trzecie zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1005/2008 ustanawiającym wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania	17
2014/C 185/04	Nowa strona narodowa obiegowych monet euro	32
2014/C 185/05	Oświadczenie Komisji Europejskiej w sprawie art. 7 ust. 3 Porozumienia dotyczącego wspólnego udzielania zamówień na zakup medycznych środków zapobiegawczych na podstawie decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1082/2013/UE	33

INFORMACJE PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

2014/C 185/06	Ogłoszenie Komisji na podstawie art. 17 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 w sprawie wspólnych zasad wykonywania przewozów lotniczych na terenie Wspólnoty – Zaproszenie do składania ofert w zakresie wykonywania regularnych przewozów lotniczych zgodnie z obowiązkiem użyteczności publicznej ⁽¹⁾	34
2014/C 185/07	Postępowanie likwidacyjne – Decyzja o wszczęciu postępowania likwidacyjnego wobec „LA VIE GREEK PUBLIC LIMITED HEALTH INSURANCE COMPANY” (Publikacja zgodnie z art. 14 dyrektywy 2001/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie reorganizacji i likwidacji zakładów ubezpieczeń)	35

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA ADMINISTRACYJNE

Parlament Europejski

2014/C 185/08	Zaproszenie do składania wniosków IX-2015/01 – „Dotacje dla partii politycznych na poziomie europejskim”	36
2014/C 185/09	Zaproszenie do składania wniosków IX-2015/02 – „Dotacje dla fundacji politycznych na poziomie europejskim”	41

POSTĘPOWANIA ZWIĄZANE Z REALIZACJĄ POLITYKI KONKURENCJI

Komisja Europejska

2014/C 185/10	Zgłoszenie zamiaru koncentracji (Sprawa M.7209 – Faurecia/Magneti Marelli/JV) – Sprawa, która może kwalifikować się do rozpatrzenia w ramach procedury uproszczonej ⁽¹⁾	45
2014/C 185/11	Zgłoszenie zamiaru koncentracji (Sprawa M.7294 – Carlyle/Haier Group/Haier Biomedical and Laboratory Product) – Sprawa, która może kwalifikować się do rozpatrzenia w ramach procedury uproszczonej ⁽¹⁾	46

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

IV

(Informacje)

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

KOMISJA EUROPEJSKA

Kursy walutowe euro ⁽¹⁾

16 czerwca 2014 r.

(2014/C 185/01)

1 euro =

Waluta			Kurs wymiany		
Waluta			Kurs wymiany		
USD	Dolar amerykański	1,3532	CAD	Dolar kanadyjski	1,4724
JPY	Jen	137,81	HKD	Dolar Hongkongu	10,4893
DKK	Korona duńska	7,4571	NZD	Dolar nowozelandzki	1,5611
GBP	Funt szterling	0,79740	SGD	Dolar singapurski	1,6927
SEK	Korona szwedzka	9,0005	KRW	Won	1 380,77
CHF	Frank szwajcarski	1,2176	ZAR	Rand	14,5266
ISK	Korona islandzka		CNY	Yuan renminbi	8,4248
NOK	Korona norweska	8,1190	HRK	Kuna chorwacka	7,5805
BGN	Lew	1,9558	IDR	Rupia indonezyjska	15 999,04
CZK	Korona czeska	27,438	MYR	Ringgit malezyjski	4,3650
HUF	Forint węgierski	307,51	PHP	Peso filipińskie	59,436
LTL	Lit litewski	3,4528	RUB	Rubel rosyjski	46,9129
PLN	Złoty polski	4,1425	THB	Bat tajlandzki	43,781
RON	Lej rumuński	4,3963	BRL	Real	3,0187
TRY	Lir turecki	2,8979	MXN	Peso meksykańskie	17,6505
AUD	Dolar australijski	1,4426	INR	Rupia indyjska	81,4220

⁽¹⁾ Źródło: referencyjny kurs wymiany walut opublikowany przez EBC.

DECYZJA KOMISJI**z dnia 10 czerwca 2014 r.**

w sprawie powiadomienia państw trzecich o możliwości uznania ich za niewspółpracujące państwa trzecie zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1005/2008 ustanawiającym wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania

(2014/C 185/02)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 z dnia 29 września 2008 r. ustanawiające wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania, zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1936/2001 i (WE) nr 601/2004 oraz uchylające rozporządzenia (WE) nr 1093/94 i (WE) nr 1447/1999⁽¹⁾, w szczególności jego art. 32,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. WPROWADZENIE

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 (rozporządzenie w sprawie połowów NNN) ustanawia unijny system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym (NNN) połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania.
- (2) W rozdziale VI rozporządzenia w sprawie połowów NNN określono procedury dotyczące uznawania państw trzecich za niewspółpracujące, działania wobec państw uznanych za niewspółpracujące państwa trzecie, sporządzania wykazu niewspółpracujących państw trzecich, usuwania z wykazu niewspółpracujących państw trzecich, publicznego dostępu do wykazu niewspółpracujących państw trzecich i wszelkich środków nadzwyczajnych.
- (3) Zgodnie z art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja powinna powiadomić państwa trzecie o możliwości uznania ich za państwa niewspółpracujące. Takie powiadomienie ma charakter wstępny. Powiadomienie państw trzecich o możliwości uznania ich za państwa niewspółpracujące następuje na podstawie kryteriów określonych w art. 31 rozporządzenia w sprawie połowów NNN. Komisja powinna również podjąć wszelkie określone w art. 32 działania wobec tych państw. W szczególności Komisja powinna zawrzeć w powiadomieniu informacje dotyczące istotnych faktów i ustaleń leżących u podstaw takiego uznania, możliwości udzielenia przez te państwa odpowiedzi i dostarczenia dowodów przemawiających przeciwko takiemu uznaniu lub, w stosownych przypadkach, przedstawienia planu działania na rzecz poprawy sytuacji oraz środków już podjętych w celu jej naprawy. Komisja powinna wyznaczyć danym państwom trzecim odpowiedni czas na przedstawienie odpowiedzi na powiadomienie, a także wystarczający czas na naprawę sytuacji.
- (4) Zgodnie z art. 31 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja może określić państwa trzecie, które uznaje za niewspółpracujące państwa trzecie w zakresie zwalczania połowów NNN. Państwo trzecie może zostać uznane za niewspółpracujące państwo trzecie, jeżeli nie wypełnia obowiązków spoczywających na nim na mocy prawa międzynarodowego jako na państwie bandery, państwie portu, państwie nadbrzeżnym lub państwie zbytu, polegających na podejmowaniu działań w celu zapobiegania połowom NNN oraz ich powstrzymywania i eliminowania.
- (5) Określenie niewspółpracujących państw trzecich nastąpi na podstawie przeglądu wszelkich informacji określonych w art. 31 ust. 2 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- (6) Zgodnie z art. 33 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Rada może sporządzić wykaz państw niewspółpracujących. Wobec tych państw mają zastosowanie między innymi środki określone w art. 38 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- (7) Zgodnie z art. 20 ust. 1 rozporządzenia w sprawie połowów NNN świadectwa połowowe zatwierdzone przez państwa trzecie bandery są akceptowane pod warunkiem, że Komisja otrzymała powiadomienie o rozwiązaniach dotyczących wdrożenia, kontroli i egzekwowania przepisów ustawowych i wykonawczych oraz środków ochrony i zarządzania, których muszą przestrzegać ich statki rybackie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 1.

- (8) Zgodnie z art. 20 ust. 4 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja prowadzi współpracę administracyjną z państwami trzecimi w obszarach związanych z wdrożeniem przepisów tego rozporządzenia.

2. PROCEDURA WOBEC NIEZALEŻNEGO PAŃSTWA PAPUI-NOWEJ GWINEI

- (9) Zgodnie z art. 20 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja otrzymała dnia 4 lutego 2010 r. zgłoszenie od Niezależnego Państwa Papui-Nowej Gwinei (PG) jako państwa bandery.
- (10) W dniach 7–11 listopada 2011 r. przedstawiciele Komisji przy wsparciu ze strony Europejskiej Agencji Kontroli Rybołówstwa odbyli wizytę w PG w ramach współpracy administracyjnej przewidzianej w art. 20 ust. 4 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- (11) Celem wyjazdu było zweryfikowanie informacji na temat wprowadzonych przez PG rozwiązań w zakresie wdrożenia, kontroli i egzekwowania przepisów ustawowych i wykonawczych oraz środków ochrony i zarządzania, których muszą przestrzegać jej statki rybackie, oraz informacji na temat środków podjętych przez PG w celu wypełnienia obowiązków w zakresie zwalczania połowów NNN oraz w celu spełnienia wymogów i punktów dotyczących wdrażania unijnego systemu świadectw połowowych.
- (12) Sprawozdanie końcowe z wizyty wysłano do PG w dniu 15 lutego 2012 r.
- (13) Uwagi PG dotyczące sprawozdania końcowego z wizyty otrzymano w dniu 25 maja 2012 r.
- (14) W dniach 7–16 listopada 2012 r. Komisja odbyła kolejną wizytę w PG w celu skontrolowania działań podjętych podczas pierwszej wizyty.
- (15) PG przedłożyła dodatkowe informacje w dniu 3 stycznia 2013 r.
- (16) Sprawozdanie końcowe z wizyty dostarczono PG w dniu 7 marca 2013 r.
- (17) PG przedstawiła uwagi do sprawozdania z wizyty z listopada 2012 r. w dniu 5 lipca 2013 r.
- (18) Dnia 12 lipca 2013 r. odbyło się spotkanie służb Komisji i PG.
- (19) Komisja udostępniła PG w dniu 9 października 2013 r. pisemne uwagi wskazujące na potrzebę konkretnych działań oraz reform ukierunkowanych na najistotniejsze i najpilniejsze kwestie.
- (20) PG przedstawiła dodatkowe informacje w pismach z dnia 11 listopada 2013 r. i z dnia 4 grudnia 2013 r.
- (21) Dnia 12 grudnia 2013 r. odbyło się spotkanie służb Komisji i PG.
- (22) PG przedłożyła dodatkowe informacje w dniu 6 stycznia 2014 r.
- (23) PG jest członkiem Komisji ds. Rybołówstwa na Zachodnim i Środkowym Pacyfiku (WCPFC). PG ratyfikowała Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza z 1982 r. (UNCLOS) oraz Umowę Narodów Zjednoczonych w sprawie wykonania postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r. odnoszących się do ochrony i zarządzania międzystrefowymi zasobami rybnymi i zasobami rybnymi masowo migrującymi z 1995 r. (UNFSA). PG jest stroną Konwencji o Agencji ds. Rybołówstwa Forum Wysp Pacyfiku (FFA)⁽¹⁾ oraz umowy z Nauru dotyczącej współpracy w zakresie zarządzania rybołówstwem będącym przedmiotem wspólnego zainteresowania⁽²⁾.

⁽¹⁾ <http://www.ffa.int/>

⁽²⁾ Umowa z Nauru (<http://www.ffa.int/node/93#attachments>).

- (24) W celu przeprowadzenia oceny przestrzegania przez PG jej międzynarodowych zobowiązań jako państwa bandery, państwa portu, państwa nadbrzeżnego lub państwa zbytu określonych w międzynarodowych porozumieniach wspomnianych w motywie 23 i ustanowionych przez regionalne organizacje ds. zarządzania rybołówstwem wspomniane w motywie 23 Komisja zgromadziła i przeanalizowała wszystkie informacje, które uznała za niezbędne do celów takiej oceny.
- (25) Komisja wykorzystała również dostępne informacje wynikające z danych opublikowanych przez WCPFC, jak również ogólnodostępne dane.

3. MOŻLIWOŚĆ UZNANIA PG ZA NIEWSPÓŁPRACUJĄCE PAŃSTWO TRZECIE

- (26) Zgodnie z art. 31 ust. 3 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja przeprowadziła analizę obowiązków PG jako państwa bandery, państwa portu, państwa nadbrzeżnego lub państwa zbytu. Do celów tego przeglądu Komisja uwzględniła elementy wymienione w art. 31 ust. 4–7 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- 3.1. **Powtarzające się przypadki statków prowadzących połowy NNN oraz przepływów handlowych produktów pochodzących z połowów NNN (art. 31 ust. 4 rozporządzenia w sprawie połowów NNN)**
- (27) W odniesieniu do statków pływających pod banderą PG zauważono, że na podstawie informacji pochodzących z wykazów statków sporządzonych przez regionalne organizacje ds. zarządzania rybołówstwem w tymczasowych ani końcowych wykazach NNN żadne takie statki nie figurują, a także nie ma żadnych dowodów potwierdzających wcześniejsze przypadki obecności statków NNN pływających pod banderą PG, które pozwalałyby Komisji na przeprowadzenie analizy działań PG w odniesieniu do powtarzających się przypadków działalności połowowej NNN zgodnie z art. 31 ust. 4 lit. a).
- (28) Zgodnie z art. 31 ust. 4 lit. b) Komisja zbadała również środki podjęte przez PG w odniesieniu do dostępu produktów rybnych pochodzących z połowów NNN do jej rynku.
- (29) Komisja uznaje, na podstawie oceny wszystkich posiadanych informacji, że PG nie może zagwarantować, że produkty rybołówstwa wwożone do PG lub do zakładów przetwórczych zlokalizowanych w PG nie pochodzą z połowów NNN. Wynika to z problemów systemowych osłabiających możliwość śledzenia połowów przez władze PG ze względu na brak dostępnych oficjalnych informacji udzielanych organom PG na temat ryb wylądowanych, przywożonych lub przetwarzanych. Główne elementy stanowiące podstawę oceny Komisji podsumowano poniżej.
- (30) Główna działalność połowowa na wodach objętych jurysdykcją PG nie jest prowadzona przez statki pod banderą tego państwa, ale przez statki pod obcą banderą, które regularnie korzystają z portów PG. W swoim sprawozdaniu dla 8. sesji Komitetu Naukowego WCPFC w 2012 r.⁽¹⁾ PG raportuje, że całkowita liczba statków aktywnych na wodach PG w 2011 r. wynosiła 251, w tym 35 takłowców i 216 statków łowiących za pomocą okrężnic. Dziesięć spośród 216 statków łowiących za pomocą okrężnic pływało pod banderą PG, 39 były to statki wyczarterowane (statki pod obcą banderą mające bazę w PG), zaś 167 statków dokonywało połowów w ramach umów o dostępie. Podobne informacje przedłożono podczas wizyty Komisji. W listopadzie 2012 r. PG powiadomiła Komisję, że 214 statków łowiących za pomocą okrężnic uzyskało upoważnienie do połowów w wodach PG na poziomie całkowitego dopuszczalnego połowu (TAC) powyżej 700 000 ton (720 000 ton według prezentacji PG przedstawionej Komisji podczas wizyty w 2011 r.⁽²⁾).

(1) Ósma sesja zwyczajna Komitetu Naukowego WCPFC, 7–15 sierpnia 2012 r., Pusan, Republika Korei, roczne sprawozdanie dla Komisji, część 1: Informacje na temat badań naukowych w dziedzinie rybołówstwa i statystyk, Papua Nowa Gwinea, WCPFC-SC8-AR/CCM-18 (<http://www.wcpfc.int/doc/AR-CCM-18/Papua-New-Guinea-2>).

(2) Informacje wynikające z prezentacji przedstawionej przez krajowy organ PG ds. rybołówstwa podczas wizyty Komisji z listopada 2011 r.: *Overview of PNG Fisheries on the implementation status of EU IUU Regulation* („Ocena rybołówstwa PG pod kątem stanu realizacji rozporządzenia UE w sprawie połowów NNN”), oraz rozporządzenia PG 2000 r. w sprawie zarządzania rybołówstwem, zatwierdzonego w dniu 25 października 2000 r. oraz opublikowanego w dniu 23 listopada 2000 r. (<http://www.fisheries.gov.pg/LinkClick.aspx?fileticket=25a9q0dguoo03d&tabid=86>).

- (31) Jeżeli chodzi o przetwórstwo tuńczyka w Papui-Nowej Gwinei, które się rozwija, Komisja przeanalizowała sytuację dotyczącą działalności tego przemysłu i jakiegokolwiek wpływu, który działalność ta może mieć w odniesieniu do dostępu do jej rynku produktów rybołówstwa pochodzących z połowów NNN.
- (32) Międzynarodowy plan działania na rzecz zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania (MPD-NNN) zawiera wskazówki dotyczące uzgodnionych na poziomie międzynarodowym środków rynkowych, które wspierają ograniczenie lub wyeliminowanie handlu rybami i produktami rybnymi pozyskanymi z połowów NNN. W pkt 71 planu sugeruje się ponadto, że państwa powinny podjąć kroki w celu poprawy przejrzystości swoich rynków w celu umożliwienia identyfikowalności ryb lub produktów rybołówstwa. Podobnie w Kodeksie odpowiedzialnego rybołówstwa Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (kodeksie postępowania FAO), w szczególności w jego art. 11, określono dobre praktyki w zakresie zagospodarowania połowu oraz handlu międzynarodowego. W art. 11 ust. 1 pkt 11 wzywa się państwa do zagwarantowania, aby międzynarodowy i wewnętrzny handel rybą i produktami rybołówstwa odbywał się w zgodzie ze zdrowymi praktykami ochrony i zarządzania, przez ulepszanie identyfikacji pochodzenia ryb i produktów rybołówstwa.
- (33) W trakcie wizyt w PG w latach 2011 i 2012 przedstawiciele Komisji, wspólnie z krajowym organem ds. rybołówstwa PG, odwiedzili kilka podmiotów prowadzących zakłady przetwórstwa tuńczyka usytuowanych w PG lub odbyła spotkania z takimi podmiotami.
- (34) Zakłady przetwórcze otrzymują część surowca ze statków pod banderą zagraniczną mających bazę w miejscowych portach, które to statki działają na podstawie umów czarterowych. W sprawozdaniu przedstawionym komitetowi naukowemu WCPFC⁽¹⁾ w 2012 r. PG poinformowała, że w 2011 r. 39 aktywnych wyczarterowanych statków dokonywało połowów zarówno na wodach PG, jak i poza nimi, przy czym większość aktywności odbywała się na wodach PG (przeciętnie ponad 74 % w ciągu ostatnich 4 lat). Niektóre z tych statków pływają pod banderą państwa, które zostało w dniu 15 listopada 2012 r. powiadomione przez Komisję o możliwości uznania go za niewspółpracujące państwo trzecie zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1005/2008 ustanawiającym wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania.
- (35) Podczas wizyty Komisji, która odbyła się w listopadzie 2012 r., krajowy organ ds. zarządzania rybołówstwem zgłosił osiem wyczarterowanych statków PG pływających pod banderą Vanuatu, zaś jeden z czarterujących papuańsko-nowogwinejskich zakładów przetwórczych odnotował, że 12 spośród 14 wyczarterowanych przez niego statków pływa pod tą banderą. W związku z tym należy przypomnieć, że świadectwa połowowe zatwierdzone przez Vanuatu nie są akceptowane, ponieważ powiadomienie Vanuatu jako państwa bandery zgodnie z art. 20 rozporządzenia w sprawie połowów NNN nie zostało zaakceptowane przez Komisję, a w konsekwencji przywóz produktów rybnych pochodzących z połowów dokonywanych przez statki Vanuatu nie jest możliwy. Ponadto Vanuatu zostało powiadomione przez Komisję decyzją Komisji z dnia 15 listopada 2012 r.⁽²⁾ o możliwości uznania go za niewspółpracujące państwo trzecie.
- (36) Podmiot prowadzący zakład przetwórczy, o którym mowa w motywie 35, dostarczył Komisji miesięczne sprawozdania dotyczące odbioru surowców w 2012 r., które obejmują posiadane przez przedsiębiorstwo szczegółowe informacje na temat danego statku, rejsu połowowego i wyladowanych ryb. Organy PG polegają na tych „miesięcznych sprawozdaniach odbiorczych” składanych przez przedsiębiorstwa jako na informacjach o wyladunkach, zamiast przeprowadzać kontrole samych wyladunków, w tym dokonywać oficjalnej oceny niezbędnych danych, takich jak masa wyladunków w podziale na gatunki na rejs połowowy i na statek. Władze PG potwierdziły podczas wizyty przedstawicieli Komisji, że ani organy ds. zarządzania rybołówstwem, ani organy celne nie przeprowadzają kontroli w momencie wyladunku. Surowiec złowiony przez statki pływające pod banderą państw trzecich dostarczany do zakładów przetwórczych nie podlega procedurze przywozowej z opłaceniem ceł i nie jest objęty dozorem celnym do chwili wywozu. Produkty takie nie są identyfikowalne i istnieje możliwość ich łatwego niezauważonego dostępu do rynku PG.

⁽¹⁾ Ósma sesja zwyczajna komitetu naukowego WCPFC, WCPFC-SC8-AR/CCM-18.

⁽²⁾ Dz.U. C 354 z 17.11.2012, s. 1.

- (37) Podmiot prowadzący zakład przetwórczy wyjaśnił podczas wizyty przedstawicieli Komisji w listopadzie 2012 r., że dostawy surowca na potrzeby działalności przetwórczej w PG są zapewniane przez spółkę matkę zakładu przetwórczego, która ma siedzibę poza PG. Podmiot prowadzący zakład przetwórczy informuje spółkę matkę o zapotrzebowaniu na surowiec i otrzymuje, po uiszczeniu płatności, wymaganą ilość tuńczyka za pośrednictwem statku dostawczego. Spółka matka jest również odpowiedzialna za zbycie połowów dokonywanych przez wycarterowane statki mające bazę w PG pływające pod banderą zagraniczną. W związku z tym zakład przetwórczy z siedzibą w PG nie ma żadnych informacji na temat działalności tych statków oraz zbywania ich połowów. Wspomniany podmiot poinformował ponadto Komisję, że możliwa jest sprzedaż nieprzetworzonych ryb do innych przedsiębiorstw zlokalizowanych w PG. Organy PG nie dokonują żadnej faktycznej kontroli informacji przechowywanych przez wspomniany podmiot, i nigdy nie przeprowadziły audytu w tym przedsiębiorstwie pod kątem celów związanych z połowami NNN. W związku z tym nie da się zagwarantować identyfikowalności produktów opuszczających zakład przetwórczy.
- (38) Władze PG poinformowały Komisję, że wycarterowane statki prowadziły działalność w jej wyłącznej strefie ekonomicznej (WSE) oraz dysponowały prawem wywozu swoich połowów. W tym względzie należy zauważyć, że dział 3 art. 36 planu zarządzania zasobami tuńczyka PG zawiera wymóg wyładunku w PG połowów zagranicznych statków rybackich przebywających na miejscu w celu przetworzenia lub przeładunku z wyznaczonego portu jako przedmiotu wywozu z PG.
- (39) Ponadto zgłoszenie jako wywóz z PG wymaga zazwyczaj albo uprzedniego przywozu odnośnych produktów, albo stwierdzenia, że wyrób pochodzi z PG. Organy celne PG poinformowały Komisję w trakcie wizyty, że nie posiadają informacji o działalności statków i polegają na informacjach przekazanych przez krajowy organ zarządzania rybołówstwem PG. Jednakże organy celne wyraziły zaniepokojenie trudnościami w związku z niewywiązywaniem się niektórych przedsiębiorstw lub spedytorów z obowiązków w zakresie deklaracji celnej wywozu lub przeładunku produktów rybołówstwa. Ten brak wglądu w przepływ towarów może spowodować niekontrolowany dostęp ryb do rynku PG i może zagrażać również wiarygodności poświadczeń wystawianych przez organy PG.
- (40) W swoim stanowisku z dnia 5 lipca 2013 r. PG uznała potrzebę wzmocnienia swojego systemu monitorowania i kontroli, takiego jak system identyfikowalności produktów rybołówstwa, wprowadzenie deklaracji wyładunkowych i systematyczne kontrole oraz wzmocnienie współpracy z organami celnymi. Podobne zobowiązania PG zadeklarowała podczas posiedzenia w dniu 12 grudnia 2013 r. Władze wyjaśniły, że pracują nad wdrożeniem systemu informatycznego, narzędzi dotyczących środków stosowanych przez państwo portu i ulepszania procesu certyfikacji połowów. Działania te przyczynią się do wzmocnienia systemu identyfikowalności produktu. Niemniej jednak wszystkie podane informacje odnosiły się do przyszłych planów bez żadnych konkretnych wymiernych rezultatów.
- (41) Ponadto identyfikowalność produktów jest dodatkowo utrudniona przez brak przejrzystości w przepisach prawa krajowego PG oraz systemach rejestracji i przyznawania licencji.
- (42) W kodeksie postępowania FAO zaleca się przejrzystość w przepisach dotyczących rybołówstwa i przetwórstwa ryb, a także w zakresie odpowiednich procesów politycznych, procesów podejmowania decyzji i procesów zarządzania (art. 6 ust. 13 i art. 7 ust. 1 pkt 9). Kodeks ustanawia normy i zasady mające zastosowanie do ochrony rozwoju wszystkich rodzajów rybołówstwa oraz zarządzania nimi, i obejmuje również, między innymi, łowienie, przetwórstwo i wprowadzanie do obrotu ryb i produktów rybołówstwa, działalność połowową oraz badania naukowe w dziedzinie rybołówstwa. W kodeksie postępowania FAO w art. 11 ust. 2 i 3 określono ponadto, że międzynarodowy handel rybami i produktami rybołówstwa nie powinien zagrażać zrównoważonemu rozwojowi rybołówstwa, powinien być oparty na przejrzystych działaniach, a także na przejrzystych, prostych i kompleksowych przepisach ustawowych i wykonawczych oraz procedurach administracyjnych.

- (43) Dlatego Komisja uznaje licencję połowową za zasadniczy dokument pozwalający ustanowić zasady i warunki działalności (np. obszary połowowe: wody archipelagu, WSE, dostęp do otwartego morza itp.), rodzaj działalności, wyznaczone porty lub przeładunek. Podczas wizyty Komisji w 2011 r. ustalono i podkreślono, że system rejestracji i wydawania licencji w PG cechuje się brakiem przejrzystości. Zasady i warunki kwalifikowalności nie są ani jasne, ani przejrzyste lub publicznie dostępne w odniesieniu do różnych typów licencji (dla statków pod banderą PG, dla wycarterowanych statków PG oraz dla statków państw trzecich prowadzących działalność na podstawie umów o dostępie). Opracowany w PG plan zarządzania dotyczący tuńczyka⁽¹⁾ zawiera jedynie wytyczne dotyczące działalności tuńczykowców i nie określono w nim żadnych szczególnych warunków dla takiej działalności. W odpowiedzi na sprawozdanie z wizyty Komisji PG poinformowała, że specjalne warunki są zastrzeżone dla statków, które są uznawane za znaczące z punktu widzenia interesu narodowego PG w zakresie rozwoju gospodarczego i zgodne z aspiracjami rozwojowymi małych rozwijających się państw wyspiarskich.
- (44) Wspomniany brak przejrzystości i jasności prowadzi do zamieszania powodującego istotne skutki, szczególnie ze względu na to, iż niejawne „warunki specjalne” mają zastosowanie do około 80 % licencji połowowych PG. Podczas drugiej wizyty Komisji w listopadzie 2012 r. stwierdzono, że sytuacja ta nie uległa zmianie.
- (45) Ponadto Komisja podjęła starania w celu przeanalizowania obowiązujących przepisów dotyczących przeładunków. Odpowiednie przepisy istnieją w papuańsko-nowogwinejskiej Ustawie o zarządzaniu rybołówstwem z 1998 r. (FMA)⁽²⁾, krajowym rozporządzeniu w sprawie zarządzania rybołówstwem z 2000 r.⁽³⁾ oraz stosownych uregulowaniach WCPFC⁽⁴⁾. Komisja stwierdziła, że stosowane są różne przepisy, zależnie od, między innymi, warunków umowy o dostępie, warunków licencji, statusu statków (statki krajowe lub inne), wód, na których statki prowadzą działalność (wody archipelagu lub WSE). Liczba mających zastosowanie przepisów jest tak duża, że bardzo trudne, jeśli nie niemożliwe, jest zrozumienie przez podmioty gospodarcze oraz organy, czy przeładunek jest dozwolony oraz na jakich warunkach. Podczas wizyty w listopadzie 2012 r. Komisja zwróciła się do władz PG o przekazanie pełnych informacji na temat przepisów mających zastosowanie do operacji przeładunku, ale informacje takie nie mogły zostać dostarczone.
- (46) Z uwagi na stwierdzoną niemożność identyfikowalności i brak dostępnych dla organów PG informacji o wyładunku ryb PG nie może zagwarantować, że produkty rybołówstwa wwożone do PG lub do zakładów przetwórczych na terenie PG nie pochodzą z połowów NNN, jak przedstawiono w motywach 33–40. Możliwość kontroli dostępu produktów pochodzących z połowów NNN i ich późniejszego wywozu jest również zagrożona przez brak przejrzystych zasad i przepisów w odniesieniu do rejestracji i wydawania licencji, jak ustalono w motywach decyzji 41–45, jak również przez brak wyraźnych środków ochrony i zarządzania, które zostaną opisane w motywach 76–82.
- (47) Potwierdzeniem tych nieprawidłowości jest również niezdolność władz PG do wyjaśnienia, dlaczego zatwierdzono, w rozumieniu art. 14 ust. 2 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, oświadczenie papuańsko-nowogwinejskiego zakładu przetwórczego produkującego konserwy z tuńczyka przeznaczone dla Unii. Takie oświadczenie może być zatwierdzone tylko w odniesieniu do produktów rybołówstwa, które zostały przetworzone w państwie trzecim innym niż państwo bandery. W danym przypadku fizyczna weryfikacja przez organy państw członkowskich odpowiedzialne za przywóz produktów rybołówstwa wykazała, że produkt oferowany przez importera jako przetworzony w rzeczywistości pozostawał nieprzetworzony i obejmował zamrożone całe tuńczyki. W tym kontekście należy zauważyć, że różne zasady dostępu do rynku i opłaty celne mogą dotyczyć produktów przetworzonych i nieprzetworzonych. Przedstawiciele Komisji odwiedzili zakład przetwórczy zadeklarowany jako eksporter przedmiotowej dostawy podczas wizyty w PG w listopadzie 2012 r. Przedsiębiorstwo nie było w stanie przedstawić żadnego wyjaśnienia i uważa wniosek wysłany do organów PG w celu zatwierdzenia tego oświadczenia o przetworzeniu za omyłkę, w szczególności ze względu na to, że zwykle nie eksportuje zamrożonych całych ryb. Jest to konkretny przypadek, w którym Komisja ustaliła, że organy PG niesłusznie

(1) Ustawa o zarządzaniu rybołówstwem z 1998 r., nr 48 z 1998 r.: Krajowy plan zarządzania połowami tuńczyka, zatwierdzony dnia 2 lutego 1999 r., opublikowany dnia 11 lutego 1999 r. (nr G22) (<http://www.fisheries.gov.pg/LinkClick.aspx?fileticket=8cFbiMpj%2ffU%3d&tabid=87>).

(2) Ustawa o zarządzaniu rybołówstwem Niepodległego Państwa Papui-Nowej Gwinei z 1998 r., nr 48 z 1998 r., zatwierdzona dnia 2 lutego 1999 r., opublikowana dnia 11 lutego 1999 r. (nr. G22) (<http://www.fisheries.gov.pg/LinkClick.aspx?fileticket=43Of6hMc9e8%3d&tabid=86>).

(3) Rozporządzenie Niezależnego Państwa Papui-Nowej Gwinei w sprawie zarządzania rybołówstwem z 2000 r., nr 2 z 2000 r.

(4) Działanie WCPFC w zakresie ochrony i zarządzania 2009-06, sekcja 2.

zatwierdziły oświadczenie zakładu przetwórczego. Podmiot gospodarczy wyjaśnił, że sytuacja ta była przecenieniem i zwykłą omyłką, ale władze przyznały, że sytuacje takie mogły wystąpić w innych przypadkach. Taka sytuacja jest kolejnym przykładem braku identyfikowalności i przejrzystości, który wskazuje na niezdolność do monitorowania dostępu produktów rybołówstwa pochodzących z połowów NNN do rynku PG i innych rynków.

- (48) Uwzględniając sytuację przedstawioną w niniejszej części decyzji oraz na podstawie wszystkich elementów stanu faktycznego zebranych przez Komisję i oświadczeń wydanych przez państwo, można stwierdzić, zgodnie z art. 31 ust. 3 i art. 31 ust. 4 lit. b) rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że PG nie wypełniła obowiązków spoczywających na niej na mocy prawa międzynarodowego jako na państwie nadbrzeżnym i państwie zbytu w odniesieniu do zapobiegania dostępowi do jej rynku produktów rybołówstwa pochodzących z połowów NNN.

3.2. Niewypełnienie obowiązku współpracy i egzekwowania prawa (art. 31 ust. 5 rozporządzenia w sprawie połowów NNN)

- (49) Komisja przeanalizowała, czy władze PG skutecznie z nią współpracują, odpowiadając na wnioski Komisji o przeprowadzenie dochodzenia, udzielenie odpowiedzi lub działania następcze w sprawie połowów NNN i działalności z nimi związanej.
- (50) Organy PG zaangażowane we wdrażanie systemu dokumentacji połowowej zgodnego z unijnym rozporządzeniem w sprawie połowów NNN są na ogół gotowe do współpracy w zakresie reagowania i udzielania odpowiedzi na wnioski o udzielenie informacji lub weryfikację poprawności, jednak wiarygodność ich odpowiedzi jest zagrożona i podważalna ze względu na brak przejrzystości i niewielkie możliwości zapewnienia identyfikowalności produktów rybołówstwa lub ich brak, jak ustalono w części 3.1 decyzji.
- (51) W ramach ogólnej oceny realizacji obowiązków PG jako państwa bandery, państwa portu i państwa nadbrzeżnego, Komisja przeanalizowała także, czy PG współpracuje z innymi państwami bandery w zwalczaniu połowów NNN.
- (52) Do tego celu w trakcie wizyty przedstawicieli Komisji w listopadzie 2012 r. ustalono, że brak jest gotowości ze strony władz PG do współpracy z państwami bandery statków dokonujących połowów na wodach podlegających jurysdykcji PG, gdyż władze nie były skłonne dostarczać państwom bandery informacji na temat danych statków. Wskazuje to wyraźnie, że PG nie wypełnia swoich zobowiązań na mocy prawa międzynarodowego (w szczególności art. 7 ust. 1 lit. a) UNFSA) w celu zapewnienia skutecznej ochrony i zarządzania międzystrefowymi zasobami rybnymi w swoich wodach i w celu zapewnienia efektywnego i skutecznego zapobiegania połowom NNN.
- (53) Podczas wspomnianej wizyty Komisja starała się wyjaśnić powtarzające się niespójności w zakresie informacji otrzymanych na temat przywozu do UE produktów rybołówstwa pochodzących z PG w odniesieniu do obowiązujących środków ochrony i zarządzania. Władze PG potwierdziły, że są świadome powtarzających się nieprawidłowości w zakresie informacji dotyczących świadectw połowowych wydawanych przez państwa bandery w odniesieniu do ryb bezpośrednio wyładowywanych w PG w celu ich przetworzenia. Te błędne informacje w świadectwach połowowych wynikają głównie z faktu, że organy PG nie udostępniają państwu bandery posiadanych danych, w szczególności z systemu monitorowania statków (VMS) oraz z deklaracji wyładunkowych, nawet w przypadkach stwierdzenia nieprawidłowości. W związku z tym organ państwa bandery musi oprzeć swoje świadectwa połowowe na dostępnych informacjach, które mogą być niekompletne, nieprawidłowe lub nie do sprawdzenia. Jednakże organy PG podpisują oświadczenia zakładów przetwórczych z pełną świadomością, że świadectwa połowowe wydawane w odniesieniu do połowów ryb przetworzonych w PG są nieprawidłowe.

- (54) Zgodnie z art. 63 i 64 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza państwa nadbrzeżne i państwa bandery współpracują w odniesieniu do międzystrefowych zasobów rybnych oraz gatunków ryb masowo migrujących. Artykuły 7 i 20 UNFSA zawierają rozszerzenie zobowiązania do podejmowania współpracy, odpowiednio w zakresie ustalania spójnych środków ochrony i zarządzania oraz w zakresie zapewniania zgodności z tymi środkami i ich egzekwowania. Ponadto w art. 7 ust. 1 pkt 3 Kodeksu postępowania FAO zaleca się, aby państwa zainteresowane eksploatacją międzystrefowych i wykraczających poza granice zasobów rybnych zawierały dwustronne umowy w sprawie uzgodnień organizacyjnych dotyczących zagwarantowania skutecznej współpracy w celu zapewnienia skutecznej ochrony zasobów i zarządzania nimi. Zostało to określone dokładniej w pkt 28 i 51 MPD-NNN, gdzie ustalono szczegółowe praktyki na rzecz bezpośredniej współpracy między państwami, w tym w zakresie wymiany danych lub informacji dostępnych państwu nadbrzeżnym.
- (55) W odniesieniu do tej kwestii w art. 25 ust. 10 konwencji WCPF⁽¹⁾ określono, że każdy członek komisji WCPF, o ile ma uzasadnione powody przypuszczać, że statek rybacki pływający pod banderą innego państwa jest zaangażowany w jakąkolwiek działalność zagrażającą skuteczności środków w zakresie ochrony i zarządzania przyjętych w odniesieniu do obszaru objętego konwencją, zwróci na to uwagę odnośnemu państwu bandery. Jednakże PG uważa, że wody pozostające pod jej jurysdykcją nie są objęte uregulowaniami konwencji WCPF, co zostanie szczegółowo przeanalizowane w motywach 76–78; wpływa to na stosowanie tego przepisu. Wyniki działań PG, jak opisano w niniejszej części, naruszają zobowiązania, o których mowa w motywie 54, jak również w uregulowaniach konwencji WCPF.
- (56) Znaczenie skuteczności mechanizmów współpracy musi zostać ocenione w kontekście znaczenia zasobów rybnych PG (jak zostanie przedstawione w motywie 66), dominującej obecności statków pod obcą banderą na wodach podlegających jurysdykcji PG oraz rozwijającego się przetwórstwa, co przedstawiono w motywach 30 i 31. Ponadto wyroby rybne przetworzone w PG korzystały z uprzywilejowanych warunków dostępu do rynku UE dzięki umowie przejściowej o partnerstwie gospodarczym między Wspólnotą Europejską a państwami Pacyfiku; w związku z tym PG zobowiązała się do wzmocnienia przepisów, systemów i procesów w celu zapewnienia skutecznej ochrony i zrównoważonego rozwoju rybołówstwa oraz zarządzania nim⁽²⁾.
- (57) W szczególności w stanowisku przedłożonym Komisji z dnia 5 lipca 2013 r. PG potwierdziła potrzebę współpracy w zakresie wymiany informacji z państwami bandery, w szczególności danych VMS. Podobne uwagi zostały przekazane podczas spotkania w dniu 12 grudnia 2013 r. oraz dostarczone z pisemną opinią w dniu 6 stycznia 2014 r. W odniesieniu do istnienia i stosowania skutecznych środków egzekucyjnych Komisja oceniła, że PG opracowała system monitorowania statków (VMS) i zobowiązuje wszystkie statki pływające pod jej banderą oraz działające na wodach pozostających pod jej jurysdykcją do posiadania na pokładzie takich urządzeń. Jednak do tej pory zacieśnienie i poprawa współpracy z państwami bandery statków operujących na wodach podlegających jurysdykcji PG pozostaje istotnym nierozwiązanym problemem. Ponieważ na wodach PG operuje wiele statków pływających pod banderą państw trzecich, dostęp do informacji z danych VMS przechowywanych przez organy PG ma zasadnicze znaczenie dla kontroli i monitorowania tych statków. Władze PG albo zawarły umowy dwustronne z innymi państwami, albo mają ustalenia organizacyjne ze stowarzyszeniami rybackimi lub przedsiębiorstwami połowowymi. Do tej pory sytuacja dotycząca dostępu odnośnych państw bandery do danych VMS pozostaje niezadowolająca i skomplikowana. Zgodnie z informacjami zebranymi przez Komisję władze PG podpisały taką umowę z właściwymi organami Filipin; przewiduje ona, między innymi, dostęp do danych VMS. Wymienionej umowy nie wprowadzono w życie. Władze PG stwierdziły również, że w 2014 r. będą stopniowo podpisywać podobne umowy z właściwymi organami wszystkich państw trzecich, które prowadzą połowy w wodach PG. Niemniej jednak władze PG nie dostarczyły żadnych konkretnych harmonogramów dotyczących tych planów.

(1) Konwencja o ochronie i zarządzaniu zasobami ryb masowo migrujących w zachodnim i środkowym Pacyfiku, zawarta w Honolulu, dnia 5 września 2000 r. (<http://www.wcpfc.int/doc/convention-conservation-and-management-highly-migratory-fish-stocks-western-and-central-pacific>).

(2) Aby zapoznać się z dostępnymi informacjami na temat stosunków handlowych UE z PG, zob.: <http://ec.europa.eu/trade/policy/countries-and-regions/regions/pacific/>; Umowa przejściowa o partnerstwie między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a państwami Pacyfiku, z drugiej strony (Dz.U. L 272 z 16.10.2009, s. 2).

- (58) Jak opisano powyżej, brak jasności i przejrzystości przepisów oraz procedur, w szczególności w odniesieniu do rejestracji i wydawania licencji, identyfikowalności i wiarygodności informacji i danych dotyczących wyładunków i połowów (jak przedstawiono w motywach 41–45), jak również w odniesieniu do ochrony zasobów i zarządzania nimi (co zostanie opisane w motywach 76–82), uniemożliwia skuteczne egzekwowanie i stwierdzanie naruszeń z zakresu połowów NNN. Podważa to także możliwość wprowadzenia sankcji i skutecznych działań następczych w odniesieniu do naruszeń, nawet jeśli wydaje się, że w przepisach określono wszystkie niezbędne organy egzekucyjne i ich uprawnienia. W związku z tym w praktyce PG nie może skutecznie karać przestępców w taki sposób, aby pozbawić ich korzyści płynących z połowów NNN, jak zaleca się w pkt 21 MPD-NNN. Brak jasności i przejrzystości przepisów i procedur podważa ponadto zdolność PG do wypełnienia międzynarodowych zobowiązań, zgodnie z art. 20 UNFSA, w szczególności w zakresie skutecznego odpowiadania na wnioski, które państwa bandery mogą zgłaszać w odniesieniu do wypełniania obowiązku nakładania sankcji na statki pływające pod ich banderą, które są zaangażowane w połowy NNN.
- (59) W odniesieniu do historii, charakteru, okoliczności, zakresu i wagi branego pod uwagę zjawiska połowów NNN organy PG nie są w stanie zapewnić identyfikowalności operacji, gdyż ich systemy cechuje brak jasności i przejrzystości. W następstwie takich braków nie można ustalić w wiarygodny sposób potencjalnego zakresu działalności związanej z połowami NNN. Uznany fakt jest jednak, że brak przejrzystości w połączeniu z brakiem możliwości skutecznej kontroli stanowi zachętę do nielegalnych zachowań.
- (60) W odniesieniu do istniejących zdolności organów PG należy zauważyć, że według wskaźnika rozwoju społecznego ONZ⁽¹⁾ PG jest uważana za kraj o niskim poziomie rozwoju społecznego (156 miejsce wśród 186 krajów w 2013 r.), ale znajduje się na granicy poziomu kraju średnio rozwiniętego pod względem rozwoju społecznego. Potwierdza to również załącznik II do rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiającego instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju⁽²⁾, w którym PG jest wymieniona w kategorii krajów o niskich dochodach. W wykazie odbiorców pomocy sporządzanym przez Komitet Pomocy Rozwojowej Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD/DAC) na dzień 1 stycznia 2013 r. do celów sprawozdań za 2012 r.⁽³⁾ wskazano PG jako kraj o niższym średnim dochodzie. W tym kontekście ograniczenia możliwości finansowych i zdolności administracyjnych właściwych organów można uznać za jeden z czynników wpływających na osłabienie zdolności PG do wywiązywania się z obowiązków w zakresie współpracy i egzekwowania prawa. Niemniej jednak należy wziąć pod uwagę, że poziom rozwoju społecznego PG rośnie (od kraju o niskim do kraju o średnim poziomie rozwoju społecznego) i zdolności administracyjne PG są nieustannie wzmacniane poprzez unijną pomoc finansową i techniczną. Wreszcie należy zauważyć, że krajowy organ zarządzania rybołówstwem cieszy się w ramach administracji rządowej PG znaczną niezależnością, która umożliwia mu podnoszenie poziomu działań w zakresie zarządzania rybołówstwem.
- (61) Na podstawie informacji uzyskanych podczas wizyt, które przedstawiciele Komisji odbyli w 2011 i 2012 r., Komisja zauważyła, iż nie można uznać, że organom PG brakuje zasobów finansowych, lecz raczej niezbędnego otoczenia prawno-administracyjnego gwarantującego sprawne i skuteczne wypełnianie przez nie swoich obowiązków.
- (62) Uwzględniając sytuację przedstawioną w niniejszej części decyzji oraz na podstawie stanu faktycznego ustalonego przez Komisję i oświadczeń wydanych przez zainteresowane państwo, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 3 i 5 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że PG nie wypełniła obowiązków spoczywających na niej na mocy prawa międzynarodowego jako na państwie nadbrzeżnym i państwie zbytu w odniesieniu do współpracy i działań w zakresie egzekwowania prawa.

⁽¹⁾ Informacja pozyskana z e strony internetowej <http://hdr.undp.org/en/statistics>

⁽²⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41.

⁽³⁾ <http://www.oecd.org/dac/stats/daclistofodarecipients.htm>

- 3.3. **Niewypełnienie obowiązku wdrażania przepisów międzynarodowych (art. 31 ust. 6 rozporządzenia w sprawie połowów NNN)**
- (63) PG ratyfikowała konwencję UNCLOS i porozumienie UNFSA. PG jest umawiającą się stroną konwencji WCPF. Jest także stroną konwencji FFA i umowy z Nauru dotyczących współpracy w ramach zarządzania rybołówstwem będącym przedmiotem wspólnego zainteresowania.
- (64) Komisja przeanalizowała wszelkie informacje, które uznała za istotne w odniesieniu do statusu PG jako umawiającego się państwa członkowskiego konwencji WCPF.
- (65) Komisja przeanalizowała również wszelkie informacje, które uznała za istotne w odniesieniu do zgody PG na stosowanie środków ochrony i zarządzania przyjętych przez WCPFC.
- (66) Ze szczegółowych informacji przedstawionych przez PG na temat działalności połowowej w odniesieniu do tuńczyka na jej wodach wynika, że papuańsko-nowogwinejskie zasoby tuńczyka stanowią źródło około 19 % połowów na Zachodnim i Środkowym Pacyfiku i około 11 % światowych połowów ⁽¹⁾ (15 % światowych połowów tuńczyka i 50 % połowu w odniesieniu do umowy z Nauru według prezentacji PG przedstawionej Komisji w 2011 r., jak wspomniano w motywie 30).
- (67) Na podstawie danych liczbowych przedstawionych w motywie 66 wydaje się, że PG zarządza ważnymi światowymi zasobami tuńczyka i dlatego jako państwo nadbrzeżne jest odpowiedzialne za zapewnienie odpowiedzialnego długoterminowego zrównoważonego zarządzania tymi zasobami. Art. 61–64 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza oraz art. 7 i 8 UNFSA zawierają uregulowanie wykorzystania żywych zasobów przez państwo nadbrzeżne, które powinno wspierać osiągnięcie celu optymalnego wykorzystania żywych zasobów w WSE oraz zapewniać zgodność połowów krajowych i prowadzonych przez inne państwa w WSE ze środkami ochrony i zarządzania, a także współpracować z odpowiednimi państwami i organizacjami regionalnymi zaangażowanymi w te połowy.
- (68) Jak opisano w motywie 42, w kodeksie postępowania FAO zaleca się przejrzystość przepisów dotyczących rybołówstwa i ich sporządzania, a także przejrzystość odpowiednich procesów tworzenia strategii, podejmowania decyzji i procesów zarządzania (odpowiednio art. 6 ust. 13 i art. 7 ust. 1 pkt 9). W art. 11 ust. 2 i 3 określono ponadto, że międzynarodowy handel rybami i produktami rybołówstwa nie powinien zagrażać zrównoważonemu rozwojowi rybołówstwa, powinien być oparty na przejrzystych środkach, jak również na przejrzystych, prostych i zrozumiałych przepisach ustawowych i wykonawczych oraz procedurach administracyjnych.
- (69) W związku z tym należy zauważyć, że wbrew tym zobowiązaniom i zaleceniom ramy prawne PG nie zawierają przepisów mających na celu zapewnienie sprawnego i skutecznego zarządzania statkami prowadzącymi połowy na wodach podlegających jurysdykcji PG. Ponadto ramy prawne nie zawierają jasnych i przejrzystych przepisów określających obowiązujące środki ochrony i zarządzania w odniesieniu do wszystkich rodzajów wód podlegających jurysdykcji PG, a tam, gdzie można je znaleźć, nie istnieją jasne i przejrzyste procedury ustalania, w jaki sposób należy zapewnić ich wdrażanie. Aspekty te zostały dokładniej przeanalizowane poniżej.
- (70) Pierwszym aspektem nieprawidłowości regulacyjnych jest nieadekwatność planu zarządzania zasobami tuńczyka z 1998 r. oraz brak krajowego planu działania przeciwko połowom NNN (KPD-NNN).
- (71) Należy zauważyć, że plan zarządzania zasobami tuńczyka stanowi ramy prawne dla zarządzania zasobami tuńczyka i ma zastosowanie zgodnie art. 3 ust. 3 w odniesieniu do wszystkich wód PG, w których prowadzone są połowy, w tym do wód terytorialnych i wód archipelagu.
- (72) Krajowy organ zarządzania rybołówstwem PG potwierdza w piśmie do Komisji z dnia 5 lipca 2013 r. istnienie luk w swoich ramach prawnych oraz problemów mających wpływ na jego system zarządzania i kontroli. PG uznała, że plan zarządzania zasobami tuńczyka z 1998 uległ dezaktualizacji i należy go poddać przeglądowi, biorąc pod uwagę zmiany w sektorze rybołówstwa, łącznie z m.in. regionalnymi i lokalnymi środkami ochrony i zarządzania, systemem i warunkami przyznawania licencji, ograniczeniami całkowitego dopuszczalnego połowu (TAC), zarządzaniem strefowym w odniesieniu do wód archipelagu i WSE, punktami odniesienia i zasadami kontroli odłowu. Ponadto PG uznała również, że należy odpowiednio zmienić Ustawę o zarządzaniu rybołówstwem.

⁽¹⁾ Ósma sesja zwyczajna komitetu naukowego WCPFC, WCPFC-SC8-AR/CCM-18.

- (73) PG wraz ze swoją opinią z dnia 4 grudnia 2013 r. dostarczyła projekt roboczy nowego planu zarządzania zasobami tuńczyka. W stanowisku z dnia 6 stycznia 2014 r. PG również uznała potrzebę zmiany planu zarządzania zasobami tuńczyka oraz rozwiązania problemów zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami i przepisami. Niemniej jednak opisane działania są nadal na etapie konsultacji w PG i nie doprowadziły do końcowego wyniku. Faktem jest, że istniejący plan jest nieaktualny, w związku z czym narusza obowiązki określone w art. 61 ust. 2–5, art. 62 ust. 1 oraz art. 64 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza dotyczące optymalnego wykorzystania zasobów poprzez właściwe środki ochrony i zarządzania.
- (74) Papuańsko-nowogwinejski plan zarządzania zasobami tuńczyka z 1998 r., oprócz tego, że jest przestarzały, nie odzwierciedla też realiów operacji połowowych PG, działalności w zakresie rybołówstwa i przemysłu rybnego, pomimo określenia wymogu poddawania go ciągłemu przeglądowi (art. 4 planu zarządzania zasobami tuńczyka PG, art. 28 Ustawy o zarządzaniu rybołówstwem). Plan stanowi ramy prawne dla działalności 100 statków połowiących tuńczyka za pomocą okrężnicy, ale PG pominęła rozszerzenie jego zakresu w celu odzwierciedlenia faktycznego działania ponad 200 statków.
- (75) Należy również zauważyć, że wbrew zaleceniom zawartym w pkt 25, 26 i 27 planu MPD-NNN PG nie opracowała krajowego planu działania przeciwko połowom NNN. PG uznała ten fakt w swoim stanowisku dla Komisji z dnia 5 lipca 2013 r.
- (76) Drugim aspektem nieprawidłowości regulacyjnych jest brak wyraźnych środków ochrony i zarządzania przyjętych przez PG w oparciu o najlepsze opinie naukowe oraz zgodnie z jej zobowiązaniami na mocy konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, UNFSA i konwencji WCPF w odniesieniu do wszystkich wód będących pod jurysdykcją PG, w tym do jej wód archipelagu. Rzeczywiście, podczas wizyt przedstawicieli Komisji w latach 2011 i 2012 stwierdzono brak przejrzystości i jasności zasad ochrony i zarządzania (jak określono w motywach 77–82) i wydaje się, że nie są one ani zgodne, ani oparte na jak najlepszych opiniach naukowych (jak przedstawiono w motywach 83–89).
- (77) Wody podlegające jurysdykcji PG oznaczają morze terytorialne, wody archipelagu i WSE. Zgodnie z art. 3 konwencji WCPF obszar objęty kompetencjami komisji WCPF obejmuje w zasadzie wszystkie wody Oceanu Spokojnego, w tym wody objęte jurysdykcją PG.
- (78) PG jednak poinformowała Komisję, że jej zdaniem wody podlegających jej jurysdykcji krajowej (morze terytorialne, wody archipelagu, WSE) nie są objęte zasięgiem konwencji WCPF, nawet jeśli WCPFC delegowała wdrażanie swoich środków ochrony i zarządzania na umawiające się strony konwencji. Poza tym, o ile postanowienia umowy z Nauru ograniczają nakład połowowy poprzez przydział dni połowowych (Vessel Day Scheme (VDS)) stosowane we wszystkich WSE stron umowy, o tyle ograniczenie to nie ma zastosowania do wód terytorialnych PG i jej wód archipelagu.
- (79) Zgodnie z art. 61–64 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, art. 5, 7, 8, 9, 10 UNFSA oraz ogólnym celem i odnosnymi przepisami konwencji WCPF (w szczególności art. 2, 5, 7, 8) wyraźnym obowiązkiem państwa nadbrzeżnego, przedmiotem jego odpowiedzialności i zobowiązaniem jest przyjmowanie środków zgodnych z tymi, które mają zastosowanie w regionie i na pełnym morzu, w celu zapewnienia w perspektywie długookresowej trwałości międzystrefowych zasobów rybnych oraz zasobów rybnych masowo migrujących, a także wspierania ich optymalnego wykorzystania. W kodeksie postępowania FAO, w szczególności w jego art. 7 ust. 1–3 i art. 8 ust. 1, zaleca się również dobre praktyki w zakresie realizacji tych zobowiązań.

- (80) W swojej odpowiedzi na sprawozdanie z wizyty w 2011 r. przesłanej do Komisji PG wyjaśniła, że wszyscy członkowie komisji WCPF podlegają uzgodnionym środkom ochrony i zarządzania WCPFC i odwołała się do planów zarządzania rybołówstwem opublikowanych na oficjalnej stronie internetowej krajowego organu zarządzania rybołówstwem PG⁽¹⁾, które powinny być stosowane na wszystkich wodach podlegających jurysdykcji PG (morze terytorialne, wody archipelagu, WSE), w szczególności w odniesieniu do zasobów międzystrefowych, w celu zapewnienia tego samego poziomu ochrony na wszystkich wodach ich migracji. Wydaje się jednak, że takie plany obejmują jedynie działania w WSE PG i żadne odpowiadające im środki nie dotyczą regulacji wód archipelagu PG.
- (81) Sytuacja ta prowadzi do braku jasności i przejrzystości, co, oprócz braku przejrzystości przepisów i procedur PG w odniesieniu do rejestracji statków rybackich i przyznawania licencji, jak wyjaśniono w części 3.1 i 3.2 decyzji, zagraża możliwościom efektywnego wdrożenia skutecznej ochrony i zarządzania w zakresie zasobów połowowych PG. PG stosuje obecnie praktykę włączania obowiązujących środków ochrony i zarządzania do niejawnych warunków przyznawania licencji połowowych statkom poławiającym tuńczyka. W związku z tym mogą być stosowane różne środki, w zależności od niejawnych warunków poszczególnych licencji.
- (82) Nie istnieją żadne jasne, przejrzyste i spójne zasady ochrony i zarządzania w odniesieniu do wód archipelagu PG, wbrew obowiązkom, o których mowa w motywie 79.
- (83) Zgodnie z art. 61 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, art. 5 i 6 UNFSA oraz art. 5 i 6 konwencji WCPF państwa nadbrzeżne muszą określić wysokość dopuszczalnego połowu żywych zasobów w swojej WSE w oparciu o najlepszą dostępną im wiedzę naukową oraz w oparciu o zasadę ostrożnego zarządzania zasobami. Państwa nadbrzeżne muszą też zapewnić poprzez właściwe środki ochrony i zarządzania, aby żywe zasoby i stada w WSE oraz innych wodach pod ich jurysdykcją nie były zagrożone przełowieniem. W kodeksie postępowania FAO, w szczególności w art. 7 ust. 3–5, zaleca się dobre praktyki w celu wypełnienia tych obowiązków.
- (84) Ponieważ PG uważa, że przepisy konwencji WCPF nie mają zastosowania do wód pod jej jurysdykcją, nie jest w pełni jasne, jakie dane są zbierane i przekazywane do komisji WCPF; mogą one nie obejmować oceny wszystkich wód PG, na których jest prowadzona działalność połowowa. W sprawozdaniach Komitetu Naukowego WCPFC ta kwestia luki w danych jest regularnie podnoszona. Na przykład w sprawozdaniu ze swojego 7. posiedzenia Komitet Naukowy WCPFC w pkt 89 zauważa pewne niespójności w poszczególnych flotach w zakresie sprawozdawczości odnośnie do bonito i tuńczyka żółtopłetwego oraz opastuna w dziennikach połowowych statków łowiących za pomocą okrężnic i biorąc pod uwagę znaczenie do celów naukowych dokładnych danych dotyczących składu połowów okrężnicą, zaleca, aby problem ten został ten przekazany do Komitetu ds. Technicznych i Zgodności⁽²⁾. W pkt 37 podkreślono niepewność odnośnie do składu gatunkowego połowów za pomocą okrężnic i wezwano PG do ciągłej poprawy szacunkowych danych dotyczących składu połowów okrężnicą. Na 8. sesji Komitetu Naukowego WCPFC ponownie poruszono kwestie luk i niespójności danych⁽³⁾ w odniesieniu do połowu i składu połowów, przedstawiono uwagi dotyczące obowiązków w zakresie sprawozdawczości na mocy umów czarterowych i wydano zalecenia dotyczące poprawy⁽⁴⁾. Podjęto również kwestię braku danych lub niskiej jakości danych niektórych umawiających się stron, z których część prowadzi działalność na wodach podlegających krajowej jurysdykcji PG.
- (85) W sprawozdaniach stwierdzono również, że nie osiągnięto jeszcze stuprocentowego poziomu obecności obserwatorów wymaganego przez WCPFC i że PG tego wymogu jeszcze nie spełnia, zgodnie z jej ostatnim sprawozdaniem rocznym przedłożonym Komitetowi Naukowemu w 2012 r.⁽⁵⁾

⁽¹⁾ <http://www.fisheries.gov.pg/>

⁽²⁾ Sprawozdanie zbiorcze z 7. sesji zwyczajnej Komitetu Naukowego WCPFC, Pohnpei, Sfederowane Stany Mikronezji, 9–17 sierpnia 2011 r. (<http://www.wcpfc.int/node/2896>).

⁽³⁾ Sprawozdanie zbiorcze z 8. sesji zwyczajnej Komitetu Naukowego WCPFC, 7–15 sierpnia 2012 r. (<http://www.wcpfc.int/node/4587>), część 3.1.

⁽⁴⁾ Sprawozdanie zbiorcze z 8. sesji zwyczajnej Komitetu Naukowego WCPFC, pkt 69–71.

⁽⁵⁾ Ośma sesja zwyczajna komitetu naukowego WCPFC, WCPFC-SC8-AR/CCM-18.

- (86) Komitet Naukowy WCPFC wskazał na swoim 7. posiedzeniu, że jeżeli stosowane ostatnio praktyki połowowe w odniesieniu do tuńczyka bonito będą kontynuowane, prawdopodobny jest spadek współczynników połowu i wielkość połowów spadnie, gdyż stada ulegną przełowieniu poniżej poziomu maksymalnego podtrzymywalnego połowu. W związku z tym należy monitorować wzrosty nakładu połowowego⁽¹⁾.
- (87) PG nie stosuje żadnych środków ochrony i zarządzania WCPFC na swoich wodach archipelagu i nie dysponuje spójnymi środkami. Biorąc pod uwagę wysoce migracyjny i wykraczający poza granice charakter zasobów tuńczyka oraz znaczenie zasobów tuńczyka i rybołówstwa na wodach archipelagu PG, które są ważnym geograficznie tarliskiem dla gatunków tuńczyka, sytuacja ta stawia pod znakiem zapytania wszelkie środki ochrony zasobów tuńczyka jako całości. PG nie zapewnia zatem stosowania środków ochrony i zarządzania na wszystkich wodach pozostających pod jej jurysdykcją w sposób zgodny z wymogami WCPFC i zgodnie z jej obowiązkiem dopilnowania, aby gatunki podlegające jurysdykcji państwa nadbrzeżnego nie były zagrożone nadmierną eksploatacją.
- (88) Komisja poddała też ocenie wszelkie działania lub zaniechania PG, które mogły zmniejszyć skuteczność obowiązujących przepisów ustawowych i wykonawczych lub międzynarodowych środków ochrony i zarządzania.
- (89) W związku z tym w planie PG zarządzania zasobami tuńczyka określono limit TAC wynoszący 338 000 ton rocznie (art. 33) i ograniczono liczbę licencji dla sejnerów tuńczykowych do 100 (art. 32 ust. 2). Obecny poziom połowów przekracza jednak 700 000 ton, a liczba działających licencjonowanych statków do połowu okrężnicą w wodach PG jest wyższa niż 200. Komisja uznaje zatem, iż obowiązujące środki nie są zgodne z międzynarodowymi zobowiązaniami PG dotyczącymi ochrony i zarządzania. Ponieważ tuńczyk jest gatunkiem daleko migrującym, którego zasoby przekraczają granice, aby środki ochrony i zarządzania były skuteczne i zrównoważone, muszą one być spójne i zgodne w granicach całego obszaru migracji. Jest to też nadrzędnym celem konwencji WCPF⁽²⁾. Obecny plan zarządzania zasobami tuńczyka nie pozwala wypełnić tego zobowiązania.
- (90) Uwzględniając sytuację wyjaśnioną w niniejszej części decyzji oraz na podstawie stanu faktycznego ustalonego przez Komisję i oświadczeń złożonych przez PG można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 3 i 6 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że PG nie wypełniła obowiązków spoczywających na niej na mocy prawa międzynarodowego w odniesieniu do międzynarodowych przepisów, regulacji oraz środków ochrony i zarządzania.

3.4. Szczególne ograniczenia krajów rozwijających się

- (91) Należy przypomnieć, że według wskaźnika rozwoju społecznego ONZ⁽³⁾ PG jest uważana za kraj o niskim poziomie rozwoju społecznego (156 pozycja wśród 186 krajów w 2012 r.), ale na granicy poziomu kraju o średnim rozwoju społecznym. Potwierdza to również załącznik II do rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiającego instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju⁽⁴⁾, w którym PG jest wymieniona w kategorii krajów o niskich dochodach. Niemniej jednak, zgodnie z najnowszymi informacjami Komitetu Pomocy Rozwojowej OECD z dnia 1 stycznia 2013 r. do celów sprawozdań za 2012⁽⁵⁾ PG jest traktowana jako kraju o średnio niższym dochodzie.
- (92) Należy odnotować, że Komisja otrzymała od PG powiadomienie państwa bandery zgodnie z art. 20 rozporządzenia w sprawie połowów NNN z dniem 4 lutego 2010 r. Zgodnie z art. 20 ust. 1 rozporządzenia w sprawie połowów NNN PG powiadomiła Komisję o swoich krajowych rozwiązaniach dotyczących wdrożenia, kontroli i egzekwowania przepisów ustawowych i wykonawczych oraz środków ochrony i zarządzania, których muszą przestrzegać jej statki rybackie.

⁽¹⁾ Sprawozdanie zbiorcze z 7. sesji nadzwyczajnej Komitetu Naukowego WCPFC, pkt 35 i 36.

⁽²⁾ Konwencja o ochronie i zarządzaniu zasobami ryb masowo migrujących w zachodnim i środkowym Pacyfiku, w szczególności art. 2 i 5.

⁽³⁾ Informacja pozyskana ze strony internetowej <http://hdr.undp.org/en/statistics/>

⁽⁴⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41.

⁽⁵⁾ Wykaz odbiorców oficjalnej pomocy rozwojowej (<http://www.oecd.org/dac/stats/daclistofodarecipients.htm>).

- (93) Komisja poinformowała PG o różnych uchybieniach wykrytych przez Komisję podczas pierwszej wizyty, która odbyła się w listopadzie 2011 r. Rok później, w trakcie drugiej wizyty w listopadzie 2012 r., Komisja stwierdziła, że sytuacja w PG nie uległa zmianie.
- (94) W swoim stanowisku z dnia 5 lipca 2013 r. krajowy organ zarządzania rybołówstwem PG przyznaje, że UE udzielała ciągłej pomocy organom zarządzania rybołówstwem PG za pośrednictwem różnych programów regionalnych i subregionalnych. W 2011 r. udzielono także pomocy technicznej związanej ze zwalczaniem połowów NNN⁽¹⁾.
- (95) W związku z tym Komisja wzięła pod uwagę ograniczenia rozwojowe PG i zapewniła jej od 2011 r. odpowiedni czas na wdrożenie działań służących skorygowaniu braku zgodności ze zobowiązaniami spoczywającymi na niej na mocy prawa międzynarodowego w spójny, skuteczny i niepowodujący szkód sposób.
- (96) Uwzględniając sytuację przedstawioną w tej części decyzji oraz na podstawie stanu faktycznego ustalonego przez Komisję i oświadczeń wydanych przez PG, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 7 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że poziom rozwoju PG może mieć negatywny wpływ na jej stopień zaawansowania w zakresie zarządzania rybołówstwem. Jednakże biorąc pod uwagę charakter stwierdzonych w PG niedociągnięć, pomoc udzielaną przez Unię i działania podjęte w celu naprawienia sytuacji, nie można było ustalić dowodów potwierdzających, że niewypełnianie przez PG obowiązków spoczywających na niej na mocy prawa międzynarodowego jest wynikiem niewystarczającego rozwoju. Poziom rozwoju PG, który rośnie, nie wydaje się jako taki usprawiedliwieniem ani uzasadnieniem ogólnej skuteczności PG jako państwa bandery – a w szczególności jako państwa nadbrzeżnego – w zakresie rybołówstwa oraz niewystarczających działań z jej strony w celu zapobiegania, powstrzymywania i eliminowania połowów NNN, a także zapewnienia odpowiedniego skutecznego monitorowania i kontroli działalności połowowej na wodach podlegających jej jurysdykcji oraz nadzoru nad tą działalnością.
- (97) Uwzględniając sytuację przedstawioną w niniejszej części decyzji oraz na podstawie stanu faktycznego ustalonego przez Komisję i oświadczeń złożonych przez PG, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 7 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że poziom rozwoju PG nie ma negatywnego wpływu na jej stopień zaawansowania i ogólną skuteczność w odniesieniu do rybołówstwa.

4. WNIOSKI DOTYCZĄCE MOŻLIWOŚĆ UZNANIA PAŃSTW TRZECICH ZA NIEWSPÓŁPRACUJĄCE

- (98) Biorąc pod uwagę wnioski wyciągnięte powyżej w odniesieniu do niewywiązania się przez Papuę-Nową Gwineę z obowiązków spoczywających na niej na mocy prawa międzynarodowego jako na państwie bandery, państwie portu, państwie nadbrzeżnym lub państwie zbytu oraz w odniesieniu do niepodjęcia działań w celu zapobiegania połowom NNN oraz ich powstrzymywania i eliminowania, zgodnie z art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN państwo to należy powiadomić o możliwości uznania go za państwo, które zdaniem Komisji jest niewspółpracującym państwem trzecim w zakresie zwalczania połowów NNN.
- (99) Zgodnie z art. 32 ust. 1 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja powinna powiadomić Papuę-Nową Gwineę o możliwości uznania jej za niewspółpracujące państwo trzecie. Komisja powinna również podjąć w odniesieniu do Papui-Nowej Gwinei wszelkie działania określone w art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN. W interesie dobrej administracji należy ustalić okres, w którym wymienione państwo może odpowiedzieć na piśmie na powiadomienie i dokonać naprawy sytuacji.
- (100) Ponadto należy stwierdzić, że powiadomienie Papui-Nowej Gwinei o możliwości uznania za państwo, które zdaniem Komisji jest państwem niewspółpracującym do celów niniejszej decyzji, nie wyklucza ani nie powoduje automatycznie żadnego późniejszego działania podejmowanego przez Komisję lub Radę na potrzeby określenia i ustanowienia wykazu państw niewspółpracujących,

⁽¹⁾ Wspomaganie krajów rozwijających się w przestrzeganiu przepisów wdrażanego rozporządzenia (WE) nr 1005/2008 w sprawie nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów (NNN), EuropeAid/129609/C/SER/Multi.

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł

Niniejszym powiadamia się Niezależne Państwo Papui-Nowej Gwinei o możliwości uznania go przez Komisję za państwo trzecie niewspółpracujące w zakresie zwalczania nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 czerwca 2014 r.

W imieniu Komisji

Maria DAMANAKI

Członek Komisji

DECYZJA KOMISJI**z dnia 10 czerwca 2014 r.**

w sprawie powiadomienia państwa trzeciego o możliwości uznania go za niewspółpracujące państwo trzecie zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1005/2008 ustanawiającym wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania

(2014/C 185/03)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 z dnia 29 września 2008 r. ustanawiające wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania, zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1936/2001 i (WE) nr 601/2004 oraz uchylające rozporządzenia (WE) nr 1093/94 i (WE) nr 1447/1999⁽¹⁾, w szczególności jego art. 32,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. WPROWADZENIE

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 (rozporządzenie w sprawie połowów NNN) ustanawia unijny system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom (połowom NNN) oraz ich powstrzymywania i eliminowania.
- (2) W rozdziale VI rozporządzenia w sprawie połowów NNN określono procedury dotyczące uznawania państw trzecich za niewspółpracujące, działania wobec państw uznanych za niewspółpracujące państwa trzecie, sporządzania wykazu niewspółpracujących państw trzecich, usuwania z wykazu niewspółpracujących państw trzecich, publicznego dostępu do wykazu niewspółpracujących państw trzecich i wszelkich środków nadzwyczajnych.
- (3) Zgodnie z art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja powinna powiadomić państwa trzecie o możliwości uznania ich za państwa niewspółpracujące. Takie powiadomienie ma charakter wstępny. Powiadomienie państw trzecich o możliwości uznania ich za państwa niewspółpracujące następuje na podstawie kryteriów określonych w art. 31 rozporządzenia w sprawie połowów NNN. Komisja powinna również podjąć wszelkie określone w art. 32 działania w odniesieniu do tych państw. W szczególności Komisja powinna zawrzeć w powiadomieniu informacje dotyczące istotnych faktów i ustaleń leżących u podstaw takiego uznania, możliwości udzielenia przez te państwa odpowiedzi i dostarczenia dowodów przemawiających przeciwko takiemu uznaniu lub, w stosownych przypadkach, przedstawienia planu działania na rzecz poprawy oraz środków już podjętych w celu naprawy sytuacji. Komisja powinna wyznaczyć danym państwom trzecim odpowiedni czas na przedstawienie odpowiedzi na powiadomienie, a także wystarczający czas na naprawę sytuacji.
- (4) Zgodnie z art. 31 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja Europejska może wskazać państwa trzecie, które uznaje za niewspółpracujące państwa trzecie w zakresie zwalczania połowów NNN. Państwo trzecie może zostać uznane za niewspółpracujące państwo trzecie, jeżeli nie wypełnia obowiązków spoczywających na nim na mocy prawa międzynarodowego jako na państwie bandery, państwie portu, państwie nadbrzeżnym lub państwie zbytu, polegających na podejmowaniu działań w celu zapobiegania połowom NNN oraz ich powstrzymywania i eliminowania.
- (5) Określenie niewspółpracujących państw trzecich nastąpi na podstawie przeglądu wszelkich informacji określonych w art. 31 ust. 2 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- (6) Zgodnie z art. 33 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Rada może sporządzić wykaz państw niewspółpracujących. W odniesieniu do tych państw mają zastosowanie między innymi środki określone w art. 38 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- (7) Zgodnie z art. 20 ust. 1 rozporządzenia w sprawie połowów NNN państwa trzecie bandery wzywa się do powiadamiania Komisji o rozwiązaniach dotyczących wdrożenia, kontroli i egzekwowania przepisów ustawowych i wykonawczych oraz środków ochrony i zarządzania, których muszą przestrzegać ich statki rybackie.
- (8) Zgodnie z art. 20 ust. 4 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja prowadzi współpracę administracyjną z państwami trzecimi w obszarach związanych z wdrożeniem przepisów tego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 1.

2. POSTĘPOWANIE DOTYCZĄCE REPUBLIKI FILIPIN

- (9) Zgodnie z art. 20 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja zaakceptowała powiadomienie od Republiki Filipin (Filipin) jako państwa bandery z dnia 15 stycznia 2010 r.
- (10) W dniach 23–27 stycznia 2012 r. przedstawiciele Komisji przy wsparciu ze strony Europejskiej Agencji Kontroli Rybołówstwa (EFCA) odbyli wizytę na Filipinach w ramach współpracy administracyjnej przewidzianej w art. 20 ust. 4 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- (11) Celem wyjazdu było zweryfikowanie informacji na temat wprowadzonych przez Filipiny rozwiązań w zakresie wdrożenia, kontroli i egzekwowania przepisów ustawowych i wykonawczych oraz środków ochrony i zarządzania, których muszą przestrzegać ich statki rybackie, oraz informacji na temat środków podjętych przez Filipiny w celu wypełnienia obowiązków w zakresie zwalczania połowów NNN oraz w celu spełnienia wymogów i punktów dotyczących wdrażania unijnego systemu świadectw połowowych.
- (12) Filipiny przedstawiły dodatkowe informacje w dniu 3 lutego 2012 r.
- (13) Sprawozdanie końcowe z wizyty wysłano do Filipin w dniu 21 lutego 2012 r.
- (14) Uwagi Filipin dotyczące sprawozdania końcowego z wizyty otrzymano w dniu 24 marca 2012 r.
- (15) W dniach 25–27 czerwca 2012 r. Komisja odbyła kolejną wizytę na Filipinach w celu skontrolowania działań podjętych podczas pierwszej wizyty.
- (16) Komisja dostarczyła rządowi Filipin w dniu 28 czerwca 2012 r. pisemne uwagi w sprawie filipińskiego planu uporania się z kwestiami związanymi z połowami NNN.
- (17) Filipiny przedstawiły dodatkowe informacje w dniach 4 października 2012 r., 12 grudnia 2012 r. i 14 lutego 2013 r.
- (18) W dniu 8 lutego 2013 r. odbyła się wideokonferencja między Filipinami a służbami Komisji.
- (19) Filipiny przedstawiły dodatkowe informacje w dniu 22 kwietnia 2013 r.
- (20) W dniu 25 kwietnia 2013 r. w Brukseli odbyło się spotkanie techniczne, podczas którego Filipiny przedłożyły dodatkowe informacje.
- (21) Kolejne spotkanie przedstawicieli Filipin i służb Komisji odbyło się w dniu 11 czerwca 2013 r. w Brukseli.
- (22) Filipiny przedstawiły dodatkowe informacje w dniu 14 czerwca 2013 r. Przedkładając to oświadczenie, władze Filipin przekazały Komisji aktualne informacje na temat postępów w zakresie planu działania w celu rozwiązania kwestii połowów NNN i przekazały projekt krajowego planu działania w zakresie połowów NNN oraz wstępne projekty ustaw do zmiany prawa w dziedzinie rybołówstwa.
- (23) Komisja, z pomocą Europejskiej Agencji Kontroli Rybołówstwa (EFCA) i na wniosek władz Filipin, zorganizowała warsztaty budowania potencjału w Manili w dniach 22–26 lipca 2013 r., ze szczególnym uwzględnieniem środków stosowanych przez państwo portu oraz analizy ryzyka.
- (24) Filipiny przedstawiły dodatkowe informacje w dniu 11 listopada 2013 r.
- (25) W dniu 22 listopada 2013 r. w Brukseli odbyło się spotkanie przedstawicieli Filipin i służb Komisji.

- (26) W grudniu 2013 r. Komisja otrzymała od władz Filipin informacje o podpisaniu dekretu w sprawie przyjęcia krajowego planu działań w odniesieniu do połowów NNN. Ponadto władze przekazały Komisji protokół ustaleń podpisany dnia 9 grudnia 2013 r., powołujący wspólny komitet współpracy w dziedzinie rybołówstwa między organami Filipin i Papui-Nowej Gwiney.
- (27) W lutym 2014 r. Komisja otrzymała oświadczenie zawierające w szczególności opis krajowego planu działania dotyczącego połowów NNN, nowy projekt zmiany ustawy o rybołówstwie oraz projekt rozporządzenia dotyczącego identyfikowalności. Projekt ustawy o rybołówstwie został złożony w Senacie Filipin oraz w Izbie Reprezentantów.
- (28) Spotkanie przedstawicieli Filipin i służb Komisji odbyło się w dniu 5 marca 2014 r. w Brukseli. Filipiny przekazały dodatkowe informacje w dniach 25 marca 2014 r., 3 maja 2014 r. i 15 maja 2014 r.
- (29) W toku opisaną powyżej procedurę Filipiny wykazały się konstruktywnym podejściem do współpracy z Komisją. Uzyskano faktycznie znaczne postępy w odniesieniu do głównych wyzwań stwierdzonych w trakcie wizyty na miejscu. Jednak nadal istnieje szereg niedociągnięć, z którymi nie uporano się w pełni.
- (30) Filipiny są członkiem Komisji ds. Rybołówstwa na Zachodnim i Środkowym Pacyfiku (WCPFC), Międzynarodowej Komisji ds. Ochrony Tuńczyka Atlantyckiego (ICCAT) oraz Komisji ds. Tuńczyka w Oceanie Indyjskim (IOTC). Filipiny są również współpracującym podmiotem niebędącym członkiem Komisji ds. Ochrony Tuńczyka Południowego (CCSBT). Filipiny ratyfikowały Konwencję Narodów Zjednoczonych z 1982 r. o prawie morza (UNCLOS).
- (31) W celu przeprowadzenia oceny przestrzegania przez Filipiny ich międzynarodowych zobowiązań jako państwa bandery, państwa portu, państwa nadbrzeżnego lub państwa zbytu, określonych w międzynarodowych porozumieniach wspomnianych w motywie 30 i ustanowionych przez regionalne organizacje ds. rybołówstwa wspomniane w motywie 30, Komisja zgromadziła i przeanalizowała wszystkie informacje, które uznała za niezbędne do celów takiej oceny.
- (32) Komisja wykorzystała informacje pochodzące z dostępnych danych opublikowanych przez właściwe regionalne organizacje ds. rybołówstwa, jak również ogólnodostępne informacje.

3. MOŻLIWOŚĆ UZNANIA FILIPIN ZA NIEWSPÓŁPRACUJĄCE PAŃSTWO TRZECIE

- (33) Zgodnie z art. 31 ust. 3 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja przeprowadziła analizę obowiązków Filipin jako państwa bandery, państwa portu, państwa nadbrzeżnego lub państwa zbytu. Do celów tego przeglądu Komisja uwzględniła elementy wymienione w art. 31 ust. 4–7 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- 3.1. **Powtarzające się przypadki prowadzenia przez statki połowów NNN oraz przepływów handlowych produktów pochodzących z połowów NNN (art. 31 ust. 4 rozporządzenia w sprawie połowów NNN)**
 - (34) W odniesieniu do statków pływających pod banderą Filipin na podstawie informacji pochodzących z wykazów statków sporządzonych przez regionalne organizacje ds. zarządzania rybołówstwem stwierdzono, że w tymczasowych ani końcowych wykazach NNN żadne takie statki nie figuruje, a także nie ma żadnych dowodów potwierdzających wcześniejsze przypadki obecności statków NNN pływających pod banderą Filipin, które pozwalałyby Komisji na przeprowadzenie analizy działań Filipin w odniesieniu do powtarzających się przypadków nielegalnej, nieraportowanej i nieuregulowanej działalności połowowej zgodnie z art. 31 ust. 4 lit. a).
 - (35) Zgodnie z art. 31 ust. 4 lit. b) Komisja zbadała również środki podjęte przez Filipiny w odniesieniu do dostępu produktów rybnych pochodzących z połowów NNN do ich rynku.
 - (36) Komisja uznaje, na podstawie oceny wszystkich posiadanych informacji, że Filipiny nie mogą zagwarantować, że produkty rybołówstwa wwożone na Filipiny lub do zakładów przetwórczych zlokalizowanych na Filipinach nie pochodzą z połowów NNN. Wynika to z problemów systemowych osłabiających możliwość śledzenia połowów przez władze Filipin ze względu na brak dostępnych oficjalnych informacji na temat ryb wylądowanych, przywożonych lub przetwarzanych. Główne elementy stanowiące podstawę oceny Komisji podsumowano poniżej.

- (37) Filipiny mają dużą flotę rybacką, która prowadzi połowy na wodach pozostających pod jej jurysdykcją, a także na morzu pełnym i na wodach podlegających jurysdykcji innych państw. Zgodnie z informacjami przekazanymi Komisji podczas pierwszej wizyty w 2012 r. i dostępnymi publicznie informacjami liczebność floty wynosi około 9 300 komercyjnych statków rybackich i około 470 000 *bancas* (małych jednostek rybackich uprawiających tradycyjne rybołówstwo)⁽²⁾. Rybacy uprawiający tradycyjne rybołówstwo łodzie nie działają w wodach poza jurysdykcją krajową i ich połowy są przynajmniej częściowo wywożone do UE. Filipiny posiadają dużą flotę dalekomorską, w której skład wchodzi, według danych z marca 2014 r., 68 statków połowiących tuńczyka błękitnopłetwego („tuńczykowców”) zarejestrowanych w wykazie IOTC upoważnionych statków rybackich oraz 18 tuńczykowców zarejestrowanych w wykazie ICCAT upoważnionych statków rybackich. Zgodnie z informacjami przedstawionymi przez Filipiny w ich rocznych sprawozdaniach dla WCPFC za 2012 r. i 2013 r. dotyczących rybołówstwa według stanu na dzień 1 lipca 2012 r. na Filipinach zarejestrowane były 622 statki rybackie (w tym transportowe oraz towarowe) oraz 722 statki rybackie zarejestrowane od dnia 11 czerwca 2013 r. w tej regionalnej organizacji ds. rybołówstwa⁽³⁾. Jednostki filipińskie połowią głównie tuńczyka. Coroczne dane dotyczące połowów tuńczyka przedstawiane przez Filipiny obejmują całość połowów tuńczyka błękitnopłetwego wyładowanych w portach Filipin, niezależnie od tego, gdzie zostały one złowione, i nie wprowadzają rozróżnienia tych połowów według miejsca pochodzenia lub bandery statku dokonującego połowu. Stwarza to wątpliwości co do możliwości skutecznego śledzenia tych połowów, jak zostanie wyjaśnione w motywach 46–55.
- (38) Według danych filipińskiego Biura ds. Rybołówstwa i Zasobów Wodnych (BFAR) eksploatowane zwykle przez statki filipińskie międzynarodowe łowiska obejmują morze Celebes, wody Indonezji, Malezji, Palau i Papui-Nowej Gwinei, zachodni Pacyfik oraz obszary ICCAT i IOTC. Filipiny zawarły umowy w dziedzinie rybołówstwa z Papuą-Nową Gwineą, Kiribati i Wyspami Salomona. Według informacji dostarczonych podczas spotkania w dniu 5 marca 2014 r. większość statków rybackich (statki połowiące okružnicą) prowadzi działalność na wodach Papui-Nowej Gwinei (46) oraz w enklawach pełnego morza w ramach WCPFC (33). Do tej pory tylko dwa statki rybackie prowadzą działalność na Wyspach Salomona. Połowy wyładowywane w Papui-Nowej Gwinei również są przeznaczone na rynek UE (tuńczyk w puszkach). Ponadto od marca 2014 r. sześć statków filipińskich prowadzi połowy na obszarze IOTC, a osiem w obszarze ICCAT. Jedyne zagranicznymi czarterowanymi statkami rybackimi są statki do przewozu ryb i działają one jedynie w obszarze WCPFC. Faktycznie zagraniczne statki nie są obecnie upoważnione do dokonywania połowów w wyłącznej strefie ekonomicznej Filipin.
- (39) Skład floty filipińskiej w połączeniu z różnymi źródłami produktów rybołówstwa wprowadzanych do łańcucha dostaw oraz niedostatecznym systemem identyfikowalności pociąga za sobą wyraźne ryzyko dostępu produktów pochodzących z połowów NNN do filipińskiego rynku.
- (40) W odniesieniu do sektora przetwórstwa tuńczyka na Filipinach Komisja przeanalizowała sytuację dotyczącą działalności tego przemysłu i ewentualnego wpływu, jaki te operacje mogą mieć w zakresie dostępu produktów rybołówstwa pochodzących z połowów NNN do rynku krajowego.
- (41) Międzynarodowy plan działania na rzecz zapobiegania, powstrzymywania i eliminowania nielegalnych, niezarejestrowanych i nieuregulowanych połowów (MPD NNN) zawiera wytyczne dotyczące uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym środków rynkowych, które sprzyjają ograniczeniu lub wyeliminowaniu handlu rybami lub produktami rybołówstwa pozyskanymi z połowów NNN, a także sugeruje w pkt 71, że państwa powinny podjąć kroki na rzecz poprawy przejrzystości rynków w celu umożliwienia identyfikowalności ryb lub produktów rybołówstwa. Podobnie kodeks odpowiedzialnego rybołówstwa FAO, zwłaszcza w art. 11, odnosi się do dobrych praktyk w zakresie zagospodarowania połowu i odpowiedzialnego handlu międzynarodowego. W art. 11 ust. 1 pkt 11 wzywa się państwa do zagwarantowania, ażeby międzynarodowy i wewnętrzny handel rybą i produktami połowu odbywał się w zgodzie ze zdrowymi praktykami ochrony i zarządzania, przez ulepszenie identyfikacji pochodzenia ryby i produktów połowu.
- (42) Zakłady przetwórcze otrzymują surowiec ze statków pływających pod flagą filipińską, prowadzących działania na wodach podlegających jurysdykcji krajowej Filipin, na morzu pełnym i na wodach podlegających jurysdykcji państw trzecich, a także ze statków pod banderą zagraniczną dokonujących wyładunku ryb na Filipinach oraz surowiec pochodzący z przywozu.

⁽²⁾ O czym mowa w publikacji wydanej przez Department of Agriculture – Bureau of Fisheries and Aquatic Resources (Departament Rolnictwa – Biura ds. Rybołówstwa i Zasobów Wodnych) *Philippine Fisheries Profile 2011*, [http://www.bfar.da.gov.ph/pages/AboutUs/maintabs/publications/pdf%20files/2011%20Fisheries%20Profile%20\(Final\)%20\(4\).pdf](http://www.bfar.da.gov.ph/pages/AboutUs/maintabs/publications/pdf%20files/2011%20Fisheries%20Profile%20(Final)%20(4).pdf)

⁽³⁾ <http://www.wcpfc.int/system/files/AR-CCM-19-Philippines-Rev-2.pdf>
<http://www.wcpfc.int/system/files/AR-CCM-19-Philippines-Part-1.pdf>

- (43) Niektóre statki dokonujące wyładunku ryb na Filipinach płyną pod banderą Korei i Papui-Nowej Gwinei. W tym względzie należy przypomnieć, że Korea została powiadomiona przez Komisję w dniu 26 listopada 2013 r.⁽⁴⁾ o możliwości uznania jej za niewspółpracujące państwo trzecie zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1005/2008 ustanawiającym wspólnotowy system w celu zapobiegania, powstrzymywania i eliminowania nielegalnych, niezarejestrowanych i nieuregulowanych połowów, natomiast Papua-Nowa Gwinea została powiadomiona przez Komisję w tym samym dniu co Filipiny. Ryby pochodzą również z filipińskich przedsiębiorstw rybackich działających w Papui-Nowej Gwinei⁽⁵⁾.
- (44) Ryby przywożone i przetwarzane na Filipinach mogą ponadto pochodzić z państw trzecich, w tym z państw, które nie zostały powiadomione przez Komisję, takich jak Kiribati i Vanuatu oraz Sfederowane Stany Mikronezji⁽⁶⁾. W tym względzie należy przypomnieć, że Kiribati i Vanuatu oraz Sfederowane Stany Mikronezji nie mogą eksportować produktów rybołówstwa do Unii Europejskiej, ponieważ ich powiadomienia państwa bandery zgodnie z art. 20 rozporządzenia w sprawie połowów NNN nie zostały przyjęte przez Komisję.
- (45) Zgodnie z podstawowymi zasadami art. 11 ust. 1 pkt 11 Kodeksu odpowiedzialnego rybołówstwa FAO Filipiny powinny być w stanie monitorować pochodzenie ryb i produktów rybołówstwa i w ten sposób zapewniać, aby ryby niespełniające wymagań UE nie były wywożone do UE. Jednakże Filipiny nie wdrażają systemu identyfikowalności niezbędnego do uniknięcia dokonywania przez nie przywozu i powrotnego wywozu surowców i produktów rybnych z krajów niezgłoszonych i krajów uznanych za niewspółpracujące do UE. Funkcjonujący system identyfikowalności byłby rzeczywiście niezbędny od momentu wyładunku do wywozu lub od momentu przywozu do późniejszego wywozu. Jednakże system taki nie istnieje na Filipinach i brak kontroli oraz monitorowania działalności połowowej, w szczególności wyładunku, niewystarczająca liczba inspekcji na morzu i w portach oraz brak kontroli dzienników połowowych sprawiają, że produkty z połowów NNN mogą mieć łatwy dostęp do Filipin i rynku UE. Ponadto jest powszechną praktyką biznesową, że ryby pochodzące ze statków pod banderą filipińską są poławiane w wodach państw trzecich, a następnie albo wyładowywane w państwach trzecich do dalszego przetwarzania, albo przeładowywane na wodach państw trzecich, a następnie wysyłane do dalszego przetwarzania w innym państwie. W związku z tym poza wodami Filipin odbywa się wiele ryzykownych transakcji. Od organów Filipin oczekuje się, że będą ponosić pełną odpowiedzialność za statki filipińskie zgodnie z art. 94 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza. Jednakże Filipiny nie wdrażają żadnych środków niezbędnych do zapewnienia, że właściwe organy będą kontrolować prawdziwość informacji i śledzić transakcje w związku z działalnością statków filipińskich.
- (46) Filipiny przyjęły rozporządzenie w sprawie rybołówstwa (Fisheries Administrative Order) nr 241, dotyczące wdrożenia systemu monitorowania statków na morzu pełnym. Niemniej jednak Filipiny nie mają dostępu operacyjnego do niezbędnych informacji na temat pozycji lub działalności niektórych ze swoich statków prowadzących działalność na wodach państw trzecich, takich jak Papua-Nowa Gwinea. Osłabia to zdolność Filipin do przyjęcia pełnej odpowiedzialności jako państwa bandery w zakresie prawidłowego wydawania świadectw połowowych. Bardziej szczegółowa analiza problemów związanych z monitorowaniem, kontrolą i nadzorem została przeprowadzona w części 3.2.
- (47) Mimo że deklaracje wyładunkowe są kluczowe dla identyfikowalności w celu zagwarantowania kontroli i w związku z tym zapewnienia śledzenia surowców dostarczanych do przedsiębiorstw i wychodzących z nich produktów, nie są one wykorzystywane w odniesieniu do wszystkich połowów wyładowywanych na Filipinach. W celu zapewnienia pełnej wiarygodności treść takiego dokumentu (w odniesieniu do ilości złowionych ryb i gatunków) musi być kontrolowana i potwierdzana przez niezależny organ; oparcie się na danych liczbowych dostarczanych przez przedsiębiorstwo, jak to się często dzieje na Filipinach, nie wystarcza. Ponadto w celu skutecznego monitorowania działalności połowowej wypełnianie deklaracji wyładunkowych powinno być obowiązkowe dla statków rybackich, niezależnie od miejsca wyładunku ich połowów, przy czym obecnie jest to wymóg jedynie w przypadku wyładunków na Filipinach. Władze Filipin nie wdrożyły żadnego spójnego zestawu środków do kontroli dokumentacji wyładunków lub przeładunków odbywających się w państwach trzecich. W odniesieniu do połowów pochodzących z Papui-Nowej Gwinei Komisja stwierdziła podczas pierwszej wizyty na Filipinach w 2012 r., iż organy nie zawsze wiedzą, czy ryby zostały wyładowane czy przeładowane na wodach Papui-Nowej Gwinei przed ich wysłaniem na Filipiny.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 346 z 27.11.2013, s. 26.

⁽⁵⁾ Zob. przypis 2.

⁽⁶⁾ Zob. przypis 2.

- (48) Filipiny wprowadziły w swoich przepisach system świadectw połowowych. W sekcji 13 rozporządzenia w sprawie rybołówstwa nr 238 dotyczącego zasad i przepisów regulujących wykonanie rozporządzenia Rady (WE) nr 1005/2008 w kwestii wprowadzenia systemu świadectw połowowych ustanawia się „świadectwo walidacji połowu” (CVC), którego nazwę zmieniono rozporządzeniem nr 238-1 na „deklarację wyładunkową pochodzenia połowu” (COLD). Zastosowanie COLD, swoistej deklaracji wyładunkowej, jest obowiązkowe jedynie w odniesieniu do statków dokonujących wyładunku w określonym porcie na Filipinach; wyklucza to stosowanie rozporządzenia nr 238-1 wobec wyładunków dokonywanych przez statki pod banderą filipińską w innych państwach, co jest zjawiskiem powszechnym.
- (49) W przypadku handlowych statków rybackich świadectwo wyładunku wypełnia się przy wyładunku i jest ono podpisywane przez inspektorów Bureau of Fisheries and Aquatic Resources (BFAR). Problem polega na tym, że świadectwo wyładunku obejmuje informacje o statkach łowczych, nawet jeśli połowy wyładowywane są przez przewoźników. W związku z tym inspektorzy mogą potwierdzać wyładunki statków rybackich będących nadal na morzu bez żadnych informacji dotyczących działalności połowowej. Obecny system świadectw wyładunku nie zapewnia również wystarczającej identyfikacji, ponieważ nie wiąże ze sobą wszystkich dostępnych i istotnych informacji, takich jak dane dotyczące statku dokonującego wyładunku i zakładu przetwórczego, dla którego połowy są przeznaczone.
- (50) W przypadku tradycyjnego łodziowego rybołówstwa przybrzeżnego prawie nie ma kontroli na morzu ani w miejscach wyładunku; raporty połowowe nie są podpisywane przez lokalne organy, lecz potwierdzane przez zakłady przetwórcze w momencie odbioru surowca. Władze wyjaśniły, że z powodu braku zasobów obecność rządowego agenta reprezentującego właściwy organ jest podczas wyładunków rzadkością. W związku z tym w przypadku nieobecności oficjalnego przedstawiciela władz przy wypełnianiu raportu połowowego na jeden statek rybacki może zostać zadeklarowanych kilka wyładunków, w których pomieszczone zostaną połowy prowadzone przez statki zarejestrowane i posiadające licencje połowowe z połowami tradycyjnego rybołówstwa łodziowego prowadzonego przez jednostki nieposiadające licencji i niezarejestrowane. Jest to problematyczne, ponieważ raporty te są jednym z głównych dokumentów wykorzystywanych do wystawiania uproszczonych świadectw połowowych.
- (51) BFAR opiera się na informacjach dostarczonych przez operatorów lub zakłady przetwórcze, zamiast sprawdzać i zatwierdzać dane w świadectwach połowowych na podstawie własnej oceny. Filipinom nie udało się opracować spójnego systemu kontroli w celu dokonania przeglądu procedur identyfikacyjnych stosowanych przez przedsiębiorstwa. Na przykład pomimo dużej liczby dokumentów wymaganych przed zatwierdzeniem świadectwa połowowego (standardowego i uproszczonego) BFAR nie ma możliwości zbadania, czy masa wskazana w świadectwie połowowym jest prawidłowa, gdyż organ ten nie przeprowadza żadnych kontroli wewnątrz zakładów. W związku z tym zatwierdzenie świadectwa połowowego może zostać zakwalifikowane jako „dokonywane na ślepo”, a ryzyko, że połowy NNN są kierowane do wywozu, jest realne.
- (52) Podczas pierwszej wizyty przedstawicieli Komisji w 2012 r. ujawniono przypadki niedostatecznej kontroli przetworzonych ilości, w sytuacji gdy masa produktu otrzymanego po przetworzeniu była zasadniczo równa masie przed przetworzeniem. W przypadku tuńczyka w puszkach nie jest to możliwe, ponieważ niektóre części tusz ryb muszą zostać odrzucone, i może wskazywać na ewentualne wprowadzenie produktów pochodzących z połowów NNN do produkcji i wywozu.
- (53) Podczas pierwszej wizyty przedstawicieli Komisji w 2012 r. ustalono również, że przedsiębiorstwa składające wniosek o świadectwo połowowe są nieformalnie upoważnione do wydawania numeru świadectwa połowowego, który musi być szeregiem konkretnych kodów określonych przez BFAR (aby umożliwić identyfikację np. eksportera lub regionu) oraz zawierać kolejny numer seryjny. W przypadku braku bazy danych lub systemu elektronicznego nie ma kontroli nad tymi numerami, co stanowi pewne ryzyko nieuprawnionego stosowania tego samego numeru do różnych dostaw.
- (54) Problem identyfikowalności produktu zwiększają praktyki niekontrolowanego przeładunku na morzu. Dostęp produktów rybołówstwa do rynku Filipin jest możliwy dzięki transportowcom i, ze względu na niedociągnięcia w kontroli i identyfikowalności wyładunków wyjaśnione w motywie 49, istnieje ryzyko przywozu na Filipiny ryb pochodzących z połowów NNN. Przeładunki są szeroko rozpowszechnione, ponieważ większość działalności połowowej floty handlowej, z wyjątkiem dużych takłowców działających w obszarze IOTC, jest obsługiwana przez jednostki transportowe, które dokonują załadunku ryb ze statków rybackich, zwanych łowczymi, i dostarczają je do portu lub zakładu przetwórczego.

- (55) W związku z tym należy przypomnieć, że brak kontroli przeładunku podważa zdolność władz do kontroli połowów dokonanych przez statki rybackie do połowów okrężnicą i dlatego powoduje powstanie ryzyka zaniżania wielkości połowów. Ograniczony udział statków patrolowych, ograniczony zakres obecności obserwatorów na statkach (z wyjątkiem okresu zakazu stosowania urządzeń powodujących koncentrację ryb, np. w okresie letnim) i aktualnie słaby stopień operacyjności VMS mogą również sprzyjać działalności połowowej NNN. Istnieją również niedociągnięcia w kontroli rybołówstwa metodami tradycyjnymi, takie jak ograniczona kontrola przy wyładunku i ograniczony nadzór na morzu. Ponadto system licencji nie został jeszcze wdrożony we wszystkich gminach.
- (56) Władze Filipin uznały w różnych stanowiskach istnienie uchybień w swoich systemach w odniesieniu do identyfikowalności. W piśmie z dnia 25 lutego br. Filipiny przedstawiły rozporządzenie w sprawie identyfikowalności. Do chwili obecnej Komisja nie zaobserwowała jednak żadnych konkretnych postępów w zakresie identyfikowalności.
- (57) Dlatego też, jak wskazano powyżej w motywach 46–54, brak kontroli świadectw połowowych przywozu i w zakładach przetwórczych, a także liczba kanałów, za których pośrednictwem ryby mogą być pozyskiwane, są zachętą dla floty dalekomorskiej do wywozu produktów połowów NNN wraz z produktami legalnych połowów, zarówno krajowych, jak i zagranicznych. Ograniczona kontrola nad działaniami na morzu (połowami i przeładunkiem) dodatkowo nasila problemu, co zostanie przeanalizowane w motywach 67–75 w części 3.2.
- (58) Kodeks odpowiedzialnego rybołówstwa Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa FAO (kodeks postępowania FAO) zaleca przejrzystość przepisów w zakresie rybołówstwa i ich opracowania, jak również odpowiednich procesów politycznych i procesów podejmowania decyzji oraz zarządzania (art. 6 ust. 13 i art. 7 ust. 1 pkt 9). Kodeks zawiera normy i zasady mające zastosowanie do ochrony, zarządzania i rozwoju wszystkich form rybołówstwa i obejmuje również, między innymi, połowy, przetwórstwo i wprowadzanie do obrotu ryb i produktów rybołówstwa, działalność połowową i badania naukowe w dziedzinie rybołówstwa. W kodeksie postępowania FAO, w art. 11 ust. 2 i 3, stwierdza się także, że handel międzynarodowy rybami i produktami rybołówstwa nie powinien zagrażać zrównoważonemu rozwojowi rybołówstwa, powinien być oparty na przejrzystych środkach, jak również na przejrzystych, prostych i wszechstronnych przepisach ustawowych i wykonawczych oraz procedurach administracyjnych.
- (59) Mimo że Filipiny zamierzają ustanowić wspólny system rejestracji statków rybackich, obecnie istnieje system rejestracji statków przez organ rejestracyjny (Maritime Industry Authority (MARINA)) oraz system wydawania licencji połowowych. Jak stwierdzono podczas pierwszej wizyty przedstawicieli Komisji, która odbyła się w 2012 r., istnieją znaczne niedociągnięcia w zakresie systemu rejestracji statków. Istnieje problem niezgodności liczby statków zarejestrowanych przez MARINA oraz dwa organy wydające zezwolenia (Ministerstwo Rolnictwa (BFAR) i jednostki władz lokalnych); nie ma również usystematyzowanej współpracy między tymi podmiotami. W następstwie wizyty przedstawicieli Komisji BFAR oraz MARINA zawarły protokół ustaleń w sprawie współpracy. Ponadto duża liczba małych statków połowiących w wodach komunalnych nie jest zarejestrowana przez właściwą jednostkę władz lokalnych (szacuje się, że liczba ta wynosi nawet do 50 %), co utrudnia ich kontrolę. Ponadto Komisja stwierdziła w czasie wizyty, że istnieją również niedociągnięcia w zakresie zarządzania licencjami połowowymi, ponieważ liczby dotyczące wydanych licencji i dane rejestrowane przez organy są niekompletne.
- (60) Warunki rejestracji statków powinny być powiązane z licencjami połowowymi, jak określono w art. 40 MPD NNN, i powinny być jasne, zrozumiałe i dostępne do wiadomości publicznej. Na Filipinach zaobserwowano jednak duże rozbieżności między liczbą zarejestrowanych statków rybackich prowadzących działalność komercyjną a liczbą statków, którym wydano licencje w tym kraju. Faktycznie, według MARINA, w 2010 r. zarejestrowano jedynie 3 700 statków rybackich, w tym uprawiających tradycyjne łodzie rybołówstwo przybrzeżne, mimo że w 2011 r. wydano licencje prawie 8 000 statków rybackich prowadzących działalność komercyjną. W związku z tym baza danych zarządzana przez MARINA nie jest aktualizowana, ponieważ jest więcej licencjonowanych statków rybackich niż statków zarejestrowanych, co w rzeczywistości jest niemożliwe. Włączanie łodzi tradycyjnych i statków uprawiających działalność komercyjną do tej samej bazy danych nie jest właściwe, biorąc pod uwagę, że jednostki władz lokalnych nie przesyłają regularnie dokładnych danych. W rezultacie łączna liczba jest nieprawidłowa. Prowadzi to do wniosku, że rejestr jest nieaktualny.

- (61) Różnorodność rodzajów statków rybackich (działających na łowiskach komunalnych oraz do połowów przemysłowych, w dalszym podziale na jednostki małe, średnie i duże), jak również licencji połowowych (wydawanych przez BFAR statkom do połowów przemysłowych i według uznania przez jednostki władz lokalnych jednostkom uprawiającym łowiectwo przybrzeżne) oraz wynikająca z tego złożoność systemu licencjonowania utrudniają możliwość śledzenia działalności połowowej oraz monitorowania, kontroli i nadzoru. Brak wiarygodnych i kompletnych informacji na temat rejestracji statków oraz licencji wpływa bezpośrednio na możliwość wydawania prawidłowych świadectw połowowych.
- (62) W sytuacji trwałego braku identyfikowalności i braku dostępnych organom Filipin informacji o wyładunkach ryb organy te nie mogą zagwarantować, że produkty rybołówstwa wwożone na Filipiny lub do zlokalizowanych na Filipinach zakładów przetwórczych nie pochodzą z połowów NNN, jak przedstawiono w motywach 43–56.
- (63) Uwzględniając sytuację przedstawioną w tej części decyzji oraz na podstawie wszystkich faktów zebranych przez Komisję i oświadczeń wydanych przez Filipiny, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 3 i art. 31 ust. 4 lit. b) rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że Filipiny nie wypełniły obowiązków spoczywających na nich jako na państwie bandery na mocy prawa międzynarodowego w odniesieniu do dostępu produktów pochodzących z połowów NNN do ich rynku.
- 3.2. Niewypełnienie obowiązku współpracy i egzekwowania prawa (art. 31 ust. 5 lit. a), b), c) i d) rozporządzenia w sprawie połowów NNN)**
- (64) Komisja na początku zbadała, czy władze Filipin skutecznie współpracują z Komisją, odpowiadając na wnioski Komisji o przeprowadzenie dochodzenia, udzielenie informacji zwrotnych lub uzupełnienie informacji w sprawie połowów NNN i działalności z nimi związanej.
- (65) Filipińskie organy zaangażowane we wdrażanie systemu świadectw połowowych określonego w rozporządzeniu UE w sprawie połowów NNN wykazują na ogół gotowość do współpracy w zakresie reagowania i odpowiadania na wnioski o udzielenie informacji lub weryfikację; wiarygodność ich odpowiedzi jest jednak zagrożona ze względu na brak przejrzystości i niewielkie szanse lub brak możliwości zapewnienia identyfikowalności produktów rybołówstwa, zgodnie z ustaleniami w części 3.1 decyzji.
- (66) Po drugie, w ramach oceny ogólnej spełnienia przez Filipiny obowiązków jako państwa floty, portu i państwa nadbrzeżnego Komisja przeanalizowała także, czy Filipiny współpracują z innymi państwami bandery w zwalczaniu połowów NNN.
- (67) Jak przedstawiono w motywie 46, Filipiny nie mają dostępu do niezbędnych informacji na temat pozycji lub działalności swoich statków prowadzących działalność na wodach krajów trzecich, takich jak Papua-Nowa Gwinea. Mimo że współpraca jest niewystarczająca, Filipiny nadal pozwalają, aby statki pływające pod ich banderą prowadziły połowy na wodach państw trzecich i, co za tym idzie, nie mogą przyjąć na siebie pełnej odpowiedzialności jako państwo bandery w kwestii działalności swoich statków poza swoimi wodami oraz prawdziwości informacji przy zatwierdzaniu świadectw połowowych.
- (68) Po trzecie, do obowiązków państwa bandery należy obowiązek skutecznego sprawowania jurysdykcji i kontroli w sprawach administracyjnych, technicznych i społecznych w stosunku do statków pływających pod jego banderą, zgodnie z art. 94 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza oraz zgodnie z MPD NNN. W punkcie 24 MPD NNN zaleca się państwom bandery, aby zapewniły kompleksowe i skuteczne monitorowanie, kontrolę i nadzór połowów, przez miejsca wyładunku aż do ostatecznego miejsca przeznaczenia, w tym poprzez wdrożenie systemu monitorowania statków (VMS) zgodnie z właściwymi krajowymi, regionalnymi i międzynarodowymi normami. Obejmuje to wymóg posiadania VMS przez statki objęte jurysdykcją danego państwa bandery. Obejmuje to również obowiązek regularnego dostarczania informacji na temat połowów z dzienników połowowych. W odniesieniu do tej kwestii w czasie pierwszej wizyty na Filipinach w styczniu 2012 r. Komisja stwierdziła, że w tym kraju odbywa się to jedynie w momencie odnowienia licencji, dokonywanego co trzy lata. Jak przedstawiono poniżej, Filipiny nie wypełniły zobowiązań wynikających z Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza i nie brały pod uwagę zaleceń zawartych w MPD NNN, w szczególności w odniesieniu do swoich kontroli nad własną flotą oraz przyjętych i stosowanych środków monitorowania, kontroli i nadzoru.

- (69) Problemy Filipin z kontrolowaniem własnej floty wynikają częściowo z braku zdolności administracyjnych, ponieważ wielkość ich floty rybackiej przerasta zdolności do kontroli statków. Komisja zaobserwowała znaczny brak równowagi między zdolnościami administracyjnymi Filipin do monitorowania i kontrolowania działalności połowowej statków działających na ich wodach, a liczbą zarejestrowanych statków/wydanych licencji połowowych (których liczba wynosi ok. 9 300 w przypadku statków rybackich prowadzących połowy komercyjne i około 470 000 w przypadku „bancas”). Sytuacja ta potwierdza tezę, że w porównaniu z wielkością działalności połowowej w wodach pozostających pod jurysdykcją Filipin kraj ten nie dysponuje wystarczającymi zdolnościami egzekwowania prawa, pomimo przewidzianego w 2014 r. zwiększenia zasobów ludzkich i środków budżetowych. Komisja uważa, że ten brak środków do interweniowania na morzu zagraża wszelkim wysiłkom na rzecz egzekwowania prawa.
- (70) Filipiny przyjęły w 2012 r. „Rozporządzenie w sprawie rybołówstwa nr 241 dotyczące przepisów i wdrożenia systemu monitorowania statków na pełnym morzu”. Na mocy rozporządzenia wymaga się, aby VMS był stosowany wobec wszystkich licencjonowanych statków pod banderą Filipin upoważnionych przez BFAR do prowadzenia działań na pełnym morzu, jak również do tych statków rybackich, które korzystają z prawa dostępu do połowów w wyłącznych strefach ekonomicznych innych państw. Jak przewidziano w rozporządzeniu, wymogi dotyczące VMS będą najpierw stosowane w odniesieniu do wszystkich statków pod banderą Filipin upoważnionych do prowadzenia połowów tuńczyka na pełnym morzu lub korzystających z prawa dostępu do połowów w wyłącznych strefach ekonomicznych innych państw. Następnie określony zostanie harmonogram zastosowania VMS w odniesieniu do innych statków rybackich prowadzących działalność we wszystkich innych strefach połowowych i stosowanych tam narzędzi połowowych, co zostanie przeprowadzone po konsultacjach z zainteresowanymi stronami, chyba że inne przepisy i istniejące rozporządzenia stanowią inaczej. Do tej pory ustalone fakty pokazują, że pomimo istniejących przepisów Filipiny jedynie częściowo wypełniły zobowiązania dotyczące VMS.
- (71) Zgodnie z przedłożonym Komisji filipińskim KPD NNN system monitorowania statków obejmuje statki rybackie pływające pod banderą Filipin, prowadzące połowy w enklawie pełnomorskiej numer 1 i na łódkach podlegających jurysdykcji innych regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem. Na mocy rozporządzenia w sprawie rybołówstwa nr 241 wszystkie statki rybackie pod banderą filipińską prowadzące połowy na pełnym morzu są objęte wymogiem zainstalowania transponderów VMS. Jednakże Filipiny nie przedłożyły Komisji informacji o swoich zamiarach i planach stopniowego rozszerzenia zakresu VMS, aby objąć nim statki rybackie prowadzące połowy w wyłącznej strefie ekonomicznej Filipin, co jest wymagane zgodnie z art. 94 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza oraz art. 24 MPD NNN w celu zapewnienia wszechstronnego i skutecznego monitorowania, kontroli i nadzoru połowów.
- (72) Podczas pierwszej wizyty na Filipinach w 2012 r. przedstawiciele Komisji zauważyli, że Centrum Monitorowania Rybołówstwa (CMR) było zaledwie na etapie tworzenia lub w fazie pilotażowej. Ponadto operacyjne dane VMS nie były dostępne dla CMR Filipin, w szczególności w odniesieniu do statków pływających pod banderą Filipin po wodach Papui-Nowej Gwinei. Ponadto posiadanie VMS nie było obowiązkowe dla wielu statków. Liczba statków faktycznie przekazujących dane organom Filipin była nieznaczna. Według informacji zebranych podczas wizyty w 2012 r. jedynie w przypadku 53 z 613 statków pływających pod banderą Filipin zarejestrowanych w tym czasie w WCPFC organy filipińskie miały dostęp do VMS w trybie „view only”. Ten tryb dostępu był w praktyce zrzutem ekranowym z informacjami na temat statków wchodzących na wody międzynarodowe w obszarze konwencji WCPFC lub opuszczających te wody, a nie faktycznej pozycji statku. Zgłoszono również trudności w zakresie objęcia VMS statków rybackich działających w obszarach ICCAT i IOTC. W stanowisku przedłożonym dnia 15 maja 2014 r. Filipiny poinformowały, że właściwy organ otrzymuje obecnie od organów Papui-Nowej Gwinei dane VMS o pozycji jedynie kilku filipińskich statków łowczych. Ponadto – według informacji przedstawionych przez Filipiny – nie otrzymują one danych VMS o transportowcach prowadzących wspólne operacje ze statkami łowczymi na wodach Papui-Nowej Gwinei.
- (73) Ponadto organy Filipin nie miały pełnego przeglądu swoich statków lub statków państw trzecich, które mogły prowadzić działalność w filipińskiej wyłącznej strefie ekonomicznej.
- (74) Oprócz tego właściwe organy nie posiadają informacji na temat nakładu połowowego statków filipińskich prowadzących połowy na wodach Papui-Nowej Gwinei.
- (75) W związku z powyższym Filipiny nie przestrzegały przepisów art. 94 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza. Takie braki operacyjne są ponadto niezgodne z pkt 24 MPD NNN.

- (76) Po czwarte, w odniesieniu do skutecznego egzekwowania środków w MPD NNN w pkt 21 zaleca się, aby państwa zapewniły, że sankcje za prowadzenie przez statki połowów NNN są odpowiednio surowe, aby skutecznie zapobiegać, powstrzymywać i eliminować połowy NNN i pozbawić winnych korzyści płynących z takich połowów. Jak przedstawiono poniżej, Filipiny nie mają ram prawnych ani kontroli nad swoją flotą i wodami, które są konieczne, by należycie karać sprawców.
- (77) Na podstawie informacji uzyskanych podczas wizyt przedstawicieli Komisji ustalono również, że system sankcji za działania NNN jest niewystarczający, a sankcje nie są skuteczne w zapewnianiu przestrzegania prawa, nie zniechęcają do jego naruszania i nie pozbawiają winnych korzyści płynących z nielegalnej działalności.
- (78) W odniesieniu do egzekwowania środków wdrożonych przez Filipiny podczas wizyt Komisji wykazano, że istnieje potrzeba dokonania przeglądu sankcji stosowanych w odniesieniu do naruszeń, jak przewidziano w Ustawie Republiki Filipin 8550, czyli filipińskim kodeksie rybołówstwa z 1998 r. (RA 8550), który jest głównym obecnie obowiązującym aktem prawnym dotyczącym rybołówstwa w tym kraju.
- (79) Władze Filipin przyznały w przedłożonych dokumentach, że nie dysponują odstrasającym systemem sankcji. Istniejący poziom takich sankcji jest wyraźnie nieadekwatny i nieproporcjonalny do powagi naruszeń, których dotyczą, do ewentualnego wpływu tych naruszeń na zasoby i do ewentualnych korzyści, które sprawcy mogą uzyskać z takich działań sprzecznych z prawem. Na przykład w odniesieniu do zniszczenia raf koralowych na wybrzeżu Cotabato, których wartość została oszacowana na 11,5 mld EUR, sprawca może jedynie zostać ukarany grzywną w wysokości od 2 000 filipińskich peso (PHP; około 32 EUR) do 20 000 PHP (około 320 EUR).
- (80) W następstwie wizyty Komisji w 2012 r. władze Filipin przedstawiły projekt zmiany kodeksu rybołówstwa z 1998 r. Proponowane grzywny, chociaż wyższe od przewidzianych w ramach obecnie obowiązującego prawa, nadal nie wydają się wystarczająco surowe, aby skutecznie pozbawić winnych korzyści uzyskanych w wyniku połowów NNN. Na przykład zgodnie z projektem grzywna przewidziana w odniesieniu do narzędzia oddziałującego destruktywnie na rafy koralowe i inne siedliska morskie, która jest jedną z najwyższych przewidzianych w tym projekcie, wynosi trzykrotność wartości ryb złowionych w ramach operacji połowowej lub dwa miliony PHP (około 35 000 EUR), w zależności od tego, która kwota jest wyższa. Jest to kwota zdecydowanie niewystarczająca wobec wysokiej wartości gospodarczej raf koralowych, jak określono w motywie 79. Ponadto projekt został przekazany do Senatu i Izby Reprezentantów, ale nie został jeszcze przyjęty, a zatem nie jest prawnie wiążący. Władze filipińskie nie przekazały jasnego harmonogramu przyjęcia i realizacji tego projektu.
- (81) Ponadto obecne prawodawstwo nie zawiera definicji nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów, przepisów dotyczących poważnych naruszeń przepisów lub szczególnych sankcji w przypadku recydywy. W nowym projekcie sformułowano definicję połowów NNN i zajęto się kwestią recydywy. Jednakże nie uwzględnia on w sposób systematyczny środków wsparcia administracyjnego. Ponadto chociaż projekt przedłożony przez Filipiny rozszerza zakres kodeksu rybołówstwa z 1998 r. na działania prowadzone na pełnym morzu lub na wodach państw trzecich, to obecne prawo stosuje się jedynie do wód będących pod jurysdykcją Filipin. W związku z tym w chwili obecnej nie istnieje żadna podstawa prawna, na mocy której organy Filipin nakładałyby sankcje za połowy NNN prowadzone przez statki pływające pod filipińską banderą i działające poza granicami krajowej jurysdykcji.
- (82) W związku z tym sankcje w swojej obecnej formie nie są kompleksowe i wystarczająco surowe, aby spełniać funkcję odstraszącą. Rzeczywiście, poziom kar nie jest wystarczający, aby zapewnić przestrzeganie przepisów, zapobiec wszelkiego rodzaju wykroczeniom i pozbawić winnych korzyści czerpanych z nielegalnej działalności, zgodnie z wymogami art. 25 ust. 7 konwencji WCPFC. Ponadto możliwość nakładania kar i prowadzenia skutecznych działań następczych w stosunku do naruszeń dodatkowo pogarsza brak jasności i przejrzystości przepisów i procedur, w szczególności w odniesieniu do rejestracji statków oraz wydawania licencji, identyfikowalności i wiarygodności informacji oraz danych dotyczących połowów i wyładunków (jak przedstawiono w motywach 45–62, jak również w odniesieniu do ochrony i zarządzania zasobami (co zostanie opisane w motywach 100–102). Sytuacja ta sprawia, że skuteczne egzekwowanie prawa i stwierdzanie naruszeń w zakresie połowów NNN jest bardzo trudne. Wyniki działań Filipin w odniesieniu do skutecznego egzekwowania środków nie są zgodne z ich zobowiązaniami na mocy art. 94 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza ani nie odpowiadają zaleceniom zawartym w pkt 21 MPD NNN.

- (83) Zgodnie z art. 63 i 64 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza państwa nadbrzeżne i państwa bandery współpracują w odniesieniu do międzystrefowych zasobów rybnych oraz stad daleko migrujących gatunków ryb. Ponadto w art. 7 ust. 1 pkt 3 kodeksu postępowania FAO zaleca się, by państwa zainteresowane wykorzystywaniem międzystrefowych i wykraczających poza granice zasobów ryb zawarły dwustronne umowy w sprawie rozwiązań organizacyjnych w celu zagwarantowania skutecznej współpracy na rzecz zapewnienia skutecznej ochrony zasobów i zarządzania nimi. Jest to bardziej szczegółowo określone w pkt 28 i 51 MPD NNN, w których ustalono szczegółowe praktyki w zakresie bezpośredniej współpracy między państwami, w tym dotyczące wymiany danych lub informacji dostępnych państwom nadbrzeżnym. Wskutek braku wymiany informacji między Filipinami i Papuą-Nową Gwineą, umożliwiającą kontrolę krzyżową informacji niezbędnych do weryfikacji świadectw połowowych, stosowanie tych przepisów było zagrożone.
- (84) W odniesieniu do tej kwestii art. 25 ust. 10 konwencji WCPFC⁽⁷⁾ stanowi, że każdy członek komisji WCPF, w przypadku gdy ma uzasadnione podstawy, by przypuszczać, że statek rybacki pływający pod banderą innego państwa uczestniczy w jakichkolwiek działaniach wpływających negatywnie na skuteczność środków zarządzania i ochrony przyjętych w obszarze objętym konwencją, winien zwrócić na to uwagę odnośnego państwa bandery. Jednakże Papua-Nowa Gwinea i Filipiny nie współpracują ze sobą w zakresie wymiany danych VMS uznawanych za niezwykle istotne dla przestrzegania przez statki środków ochrony i zarządzania. Ma to wpływ na stosowanie tego przepisu.
- (85) Ze względu na historię, charakter, okoliczności, rozmiary i znaczenie zjawiska połowów NNN możliwość oceny tych aspektów jest również zagrożona z uwagi na opisany brak jasności i przejrzystości. Konsekwencją tych niedociągnięć jest brak możliwości wiarygodnego ustalenia potencjalnej skali działalności związanej z połowami NNN. Jest jednak potwierdzonym faktem, że brak przejrzystości w połączeniu z brakiem możliwości skutecznej kontroli zachęca do niezgodnych z prawem zachowań.
- (86) W odniesieniu do obecnych możliwości władz Filipin należy zauważyć, że według wskaźnika rozwoju społecznego ONZ⁽⁸⁾ Filipiny są państwem o średnim rozwoju społecznym (114. miejsce wśród 186 państw w 2012 r.). Potwierdza to również załącznik II do rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiającego instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju⁽⁹⁾, w którym Filipiny zostały wymienione w kategorii krajów i terytoriów o średnio niskich dochodach, a także informacja Komitetu Pomocy Rozwojowej OECD z dnia 1 stycznia 2013 r. w sprawie danych za 2012 rok⁽¹⁰⁾. W tym kontekście ograniczenia możliwości finansowych i administracyjnych właściwych organów można uznać za jeden z czynników wpływających na osłabienie zdolności Filipin do wywiązywania się z obowiązków w zakresie współpracy i egzekwowania.
- (87) Tym niemniej należy wziąć pod uwagę, że zdolności administracyjne Filipin są stale wzmacniane przez Unię poprzez wsparcie finansowe i techniczne. W szczególności Unia sfinansowała już na Filipinach konkretne działanie w ramach pomocy technicznej w odniesieniu do walki z połowami NNN w 2011 r.⁽¹¹⁾. Ponadto w dniach 22–26 lipca 2013 r. Komisja, z pomocą Europejskiej Agencji Kontroli Rybołówstwa i na wniosek władz Filipin, zorganizowała warsztaty budowania potencjału w Manili, ze szczególnym uwzględnieniem środków stosowanych przez państwo portu oraz analizy ryzyka.
- (88) Niezależnie od analizy dokonanej w motywach 86 i 87 należy również zauważyć, że na podstawie informacji uzyskanych podczas wizyty, która odbyła się w listopadzie 2012 r., nie można uznać, że organom filipińskim brakuje zasobów finansowych, lecz raczej niezbędnego otoczenia prawno-administracyjnego i uprawnień do sprawnego i skutecznego wypełniania obowiązków.

⁽⁷⁾ Konwencja o ochronie i zarządzaniu zasobami ryb masowo migrujących w zachodnim i środkowym Pacyfiku, zawarta w Honolulu w dniu 5 września 2000 r. (<http://www.wcpfc.int/doc/convention-conservation-and-management-highly-migratory-fish-stocks-western-and-central-pacific>).

⁽⁸⁾ Informacja pochodzi ze strony internetowej <http://hdr.undp.org/en/statistics>

⁽⁹⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41.

⁽¹⁰⁾ Wykaz odbiorców pomocy rozwojowej Komitetu Pomocy Rozwojowej OECD (<http://www.oecd.org/dac/stats/dac-list-of-darecipients.htm>)

⁽¹¹⁾ Pomoc przekazywana krajom rozwijającym się, służąca przestrzeganiu przepisów wdrażanego rozporządzenia 1005/2008 w sprawie nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów (NNN), EuropeAid/129609/C/SER/Multi.

- (89) Uwzględniając sytuację przedstawioną w tej części decyzji oraz na podstawie wszystkich faktów zebranych przez Komisję i stanowisk przedstawionych przez Filipiny, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 3 i ust. 5 lit. a), b), c) i d) rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że Filipiny nie wypełniły obowiązków spoczywających na nich na mocy prawa międzynarodowego jako na państwie bandery i państwie zbytu w odniesieniu do współpracy i działań w zakresie egzekwowania prawa.
- 3.3. Niewypełnienie obowiązku wdrażania przepisów międzynarodowych (art. 31 ust. 6 rozporządzenia w sprawie połowów NNN).**
- (90) Filipiny ratyfikowały Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza. Są one stroną ICCAT, IOTC i WCPFC, jak również współpracującym podmiotem niebędącym członkiem CCSBT.
- (91) Komisja przeanalizowała najpierw wszystkie informacje, które uznała za istotne w odniesieniu do statusu Filipin jako umawiającego się państwa członkowskiego IOTC i WCPFC.
- (92) W sprawozdaniu w sprawie zgodności dotyczącym Filipin przedstawionym przez komitet zgodności (CoC) na sesji w 2012 r.⁽¹²⁾ odnotowano, że Filipiny nie włączyły przepisów w sprawie środków ochrony i zarządzania IOTC dotyczących żółwi morskich i kosogonów do prawa krajowego (rezolucja 10/6 i 10/12 w sprawie ptaków morskich i kosogonów). Ponadto zauważono, że Filipiny nie w pełni przestrzegały wymogów w zakresie przekazywania danych do IOTC, w szczególności danych dotyczących częstotliwości rozmiarów, które były jedynie częściowo zgłaszane. Komitet wezwał Filipiny do wprowadzenia dalszych ulepszeń w zakresie gromadzenia i sprawozdawczości danych (rezolucja 10/02 w sprawie minimalnych wymogów w zakresie sprawozdawczości). Filipiny nie zgłosiły swojego wykazu statków aktywnych w 2011 r. (rezolucja 10/08 w sprawie wykazu aktywnych statków). Ponadto nie przedłożyły sprawozdań obserwatorów (rezolucja 11/04 w sprawie Regionalnego Programu Obserwacyjnego). Kwestie budzące obawy Komisji co do poziomu zgodności Filipin zostały przekazane temu krajowi przez przewodniczącego IOTC w piśmie z dnia 22 marca 2011 r. w odniesieniu do poziomu wdrożenia środków zarządzania i ochrony IOTC, określonych przez komitet zgodności na jego 8. posiedzeniu w 2011 r.
- (93) Według informacji pochodzących ze sprawozdania IOTC w sprawie zgodności sporządzonego w dniu 10 marca 2012 r.⁽¹³⁾ Filipiny nie wypełniały obowiązków sprawozdawczych, a mianowicie: rezolucja 09/02 w sprawie planu rozwoju floty – nie przedłożono; rezolucja 07/02 w sprawie wykazu uprawnionych statków o długości całkowitej 24 metrów i więcej – brak niektórych obowiązkowych informacji lub informacje niezgodne z normami IOTC. W odniesieniu do satelitarnego systemu monitorowania statków Filipiny nie zachowały zgodności z rezolucją 10/01 oraz rezolucją 06/03, gdyż w sprawozdaniu z realizacji nie zawarto informacji na temat podsumowania wpisów w systemie VMS i nie złożono sprawozdania z postępów i wdrażania VMS. Filipiny nie dochowały ponadto postanowień rezolucji 10/12 w sprawie zakazu połowu kosogonów wszystkich gatunków z rodziny *Alopiidae* oraz rezolucji 10/06 w sprawie sprawozdawczości na temat ptaków morskich i wdrożenia środków ograniczających zagrożenie na południe od 25° szerokości geograficznej południowej, ponieważ nie dostarczyły wymaganych informacji. W odniesieniu do obserwatorów Filipiny nie zachowały zgodności z rezolucją 11/04, nie przedłożyły bowiem informacji na temat stopnia zapewnienia obecności obserwatorów, jak również nie dostarczyły ich raportów. Filipiny nie zachowały także zgodności z rezolucją 01/06 w sprawie programu dokumentacji statystycznej, ponieważ nie przedstawiły sprawozdania rocznego.
- (94) W sprawozdaniu IOTC w sprawie zgodności dotyczącym Filipin sporządzonym w dniu 2 kwietnia 2013 r.⁽¹⁴⁾ komitet zgodności stwierdził, że obawy w odniesieniu do zgodności Filipin sformułowane w sprawozdaniu w sprawie zgodności za 2012 r. zostały przekazane Filipinom przez przewodniczącego Komisji w piśmie z dnia 26 kwietnia 2012 r. Po dokonaniu przeglądu sprawozdania w sprawie zgodności dotyczącego Filipin za 2013 r. komitet zgodności stwierdził poważne przypadki nieprzestrzegania przepisów. Filipiny nie dokonały transpozycji zakazu stosowania wielkich zestawów pławnicowych do swojego prawa krajowego zgodnie z rezolucją 12/11. Nie wdrożyły programu obecności obserwatorów wymaganego na mocy rezolucji 11/04. Nie przedłożyły obowiązkowego sprawozdania na temat przeładunków na morzu wymaganego na mocy rezolucji 12/05. Ponadto Filipiny nie dostarczyły obowiązkowego sprawozdania z postępów i wdrażania VMS wymaganego na mocy rezolucji 06/03. Nie przedłożyły również obowiązkowego sprawozdania porównawczego na temat przywozu i wywozu wymaganego na mocy rezolucji 01/06.

⁽¹²⁾ Sprawozdanie IOTC w sprawie zgodności dotyczące Filipin wydane przez komitet zgodności, 9. posiedzenie CoC, sprawozdanie sporządzone w dniu 10 marca 2012 r., IOTC-2012-CoC09-CR22; CoC09-IR22.

⁽¹³⁾ Sprawozdanie IOTC w sprawie zgodności z dnia 10.3.2012 r., IOTC-2012-CoC09-CR22_Rev2[E].

⁽¹⁴⁾ Sprawozdanie IOTC w sprawie zgodności z dnia 2.4.2013 r., IOTC-2013-CoC10-CR22[E].

- (95) Oprócz tego, zgodnie z informacjami zaczerpniętymi ze sprawozdania IOTC w sprawie zgodności z dnia 2 kwietnia 2013 r., Filipiny nie przestrzegały w pełni lub przestrzegały jedynie częściowo postanowień rezolucji 10/08 w sprawie wykazu statków prowadzących działalność oraz rezolucji 07/02 w sprawie wykazu uprawnionych statków o długości całkowitej 24 metrów i więcej, ponieważ pominięły obowiązkowe informacje, takie jak: właściciel, gatunki docelowe, tonaż brutto, okres upoważnienia, port obsługujący. W odniesieniu do VMS, podobnie jak w roku poprzednim, Filipiny nie zachowały zgodności z rezolucją 06/03 oraz rezolucją 12/13 z uwagi na brak w sprawozdaniu z realizacji informacji na temat podsumowania danych w systemie VMS i wdrażania. Filipiny jedynie częściowo wypełniły obowiązkowe wymogi statystyczne wynikające z rezolucji 10/02. Filipiny nie dotrzymały także postanowień rezolucji 12/05 w sprawie przeładunków na morzu, ponieważ nie przedłożyły obowiązkowych wymaganych informacji. W odniesieniu do obserwatorów Filipiny nie wypełniły lub jedynie częściowo wypełniły postanowienia rezolucji 11/04; w szczególności nie zapewniły obecności obserwatorów wymaganej z uwagi na to, że Ocean Indyjski jest obszarem wysokiego ryzyka, i nie dostarczyły obowiązkowych sprawozdań obserwatorów ani też rocznego sprawozdania.
- (96) Niektóre z wyżej wymienionych problemów, niezależnie od tego, że naruszają zasady ustanowione przez regionalne organizacje ds. zarządzania rybołówstwem, stanowią również naruszenia ogólnych zobowiązań na mocy Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, jak przedstawiono poniżej.
- (97) Brak transpozycji zakazu stosowania wielkich zestawów pławnicowych do prawodawstwa krajowego zgodnie z rezolucją IOTC 12/11, jak wspomniano w motywie 94, zagraża zdolności Filipin do wypełnienia zobowiązań wynikających z art. 118 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, w którym ustanowiono obowiązek współpracy między państwami członkowskimi w dziedzinie ochrony żywych zasobów i zarządzania nimi na obszarach morza pełnego.
- (98) Ponadto, jak opisano w motywach 93–97, Filipiny nie wypełniają wymogów rejestrowania danych i terminowej sprawozdawczości do IOTC. W szczególności nie przedłożyły one IOTC informacji na temat statystyk, planu rozwoju floty, sprawozdawczości i rejestrowania danych VMS, raportów obserwatorów oraz raportów z przeładunków. Takie braki pozostają w sprzeczności z art. 119 ust. 2 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, w którym stwierdza się, że dostępne informacje naukowe, dane statystyczne o połowach i nakładach połowowych oraz inne dane dotyczące zachowania stad ryb są upowszechniane i systematycznie przekazywane za pośrednictwem właściwych międzynarodowych organizacji subregionalnych, regionalnych lub światowych.
- (99) Ponadto niezłożenie sprawozdania do IOTC w sprawie podsumowania danych z systemu VMS, jak również ogólne trudności władz Filipin z uzyskiwaniem sygnału VMS ze statków pod banderą filipińską dokonujących połowów na wodach państw trzecich, nie są zgodne z art. 62 ust. 4 lit. e) Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza w odniesieniu do wymogu żądania meldunku o pozycji VMS od statków rybackich. Takie niedociągnięcie jest ponadto niezgodne z pkt 24 ppkt 3 MPD NNN, w którym państwu bandery zaleca się, aby zapewniły stosowanie kompleksowe i skuteczne środki monitorowania, kontroli i nadzoru w odniesieniu do działalności połowowej od momentu jej rozpoczęcia, poprzez punkt wyładunku aż do miejsca przeznaczenia, w tym poprzez wdrożenie satelitarnego systemu monitorowania statków, zgodnie z odpowiednimi normami krajowymi, regionalnymi i międzynarodowymi, m.in. zgodnie z wymogiem zobowiązującym statki objęte ich jurysdykcją do zainstalowania urządzeń VMS.
- (100) Ponadto, zgodnie z art. 62 ust. 1 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza i odpowiednimi przepisami konwencji WCPFC (w szczególności art. 2, 5, 7, 8), jednoznacznym obowiązkiem państwa nadbrzeżnego jest przyjęcie środków zgodnych z tymi, które mają zastosowanie w regionie i na pełnym morzu, w celu zapewnienia długoterminowej stabilności zasobów międzystrefowych i daleko migrujących stad ryb oraz propagowania celu polegającego na ich optymalnym wykorzystaniu. Filipińskie ramy prawne przewidują jedynie ograniczone środki ochrony i zarządzania w odniesieniu do wszystkich wód podlegających krajowej jurysdykcji. Środki te nie są zgodne z zobowiązaniami Filipin wynikającymi z prawa międzynarodowego oraz regulacji regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem.
- (101) W szczególności wody objęte jurysdykcją Filipin są określone jako wody terytorialne, wody archipelagu i wyłączna strefa ekonomiczna. Zgodnie z art. 3 konwencji WCPFC w obszarze kompetencji WCPFC znajdują się zasadniczo wszystkie wody Oceanu Spokojnego (ograniczone na południu i na wschodzie określonymi liniami), w tym wody podlegające jurysdykcji Filipin. Ponieważ Filipiny uważają, że regulacje WCPFC nie w pełni stosują się do wód pod ich jurysdykcją, nie jest całkowicie jasne, jakie dane są gromadzone i przekazywane do WCPFC; nie obejmują one oceny wód wszystkich filipińskich łowisk. Filipiny, uważając, że ich wody archipelagu znajdują się poza zasięgiem stosowania środków WCPFC, naruszają te środki.

- (102) Ponadto, jak stwierdzono podczas pierwszej wizyty Komisji w 2012 r., istnieją jedynie nieliczne środki ochrony, a większość z nich przynosi bardzo ograniczone wyniki. Rola władz lokalnych w zakresie wprowadzenia środków ochronnych na wodach komunalnych również pozostaje niejasna. Na Filipinach działa 915 jednostek władz lokalnych; wydaje się, że działają one niezależnie od BFAR, które nie może im narzucić strategii ani przepisów w kwestiach pozostających w zakresie ich jurysdykcji, np. wód komunalnych.
- (103) Sytuacja ta prowadzi do braku jasności i przejrzystości, które, w połączeniu z brakiem przejrzystości filipińskich przepisów i procedur w odniesieniu do rejestracji statków rybackich i wydawania im licencji, jak wyjaśniono w częściach 3.1 i 3.2 tej decyzji, narażają na szwank i podważają możliwości skutecznego wdrożenia skutecznej ochrony i zarządzania zasobami rybołówstwa Filipin.
- (104) Skuteczność działania Filipin w zakresie wdrażania instrumentów międzynarodowych nie jest zgodna z zaleceniami zawartymi w pkt 10 MPD NNN, w którym zaleca się państwom jako kwestię priorytetową ratyfikację, przyjęcie lub przystąpienie do UNFSA. Komisja uważa, że niniejsze zalecenie ma szczególne znaczenie w przypadku Filipin, które mają dużą flotę statków rybackich biorących udział w połowach na gatunki masowo migrujące (głównie tuńczyka w obszarach ICCAT, IOTC i WCPFC).
- (105) Uwzględniając sytuację przedstawioną w tej części decyzji oraz na podstawie wszystkich faktów zebranych przez Komisję i oświadczeń wydanych przez Filipiny można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 3 i 6 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że Filipiny nie wypełniły obowiązków spoczywających na nich na mocy prawa międzynarodowego w odniesieniu do międzynarodowych przepisów, regulacji oraz środków ochrony i zarządzania.

3.4. Szczególne ograniczenia krajów rozwijających się

- (106) Przypomina się, że według wskaźnika rozwoju społecznego ONZ⁽¹⁵⁾ Filipiny są państwem o średnim stopniu rozwoju społecznego (114. miejsce na 186 państw w 2012 r.). Potwierdza to również załącznik II do rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiającego instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju⁽¹⁶⁾, w którym Filipiny zostały wymienione w kategorii krajów i terytoriów o średnio niskich dochodach, a także informacja Komitetu Pomocy Rozwojowej OECD z dnia 1 stycznia 2013 r. w sprawie danych za 2012 rok⁽¹⁷⁾.
- (107) Należy odnotować, że zgodnie z art. 20 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja zaakceptowała powiadomienie od Filipin jako państwa bandery z dniem 15 stycznia 2010 r. Filipiny potwierdziły, zgodnie z wymogami art. 20 ust. 1 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że mają one krajowe ustalenia w zakresie wdrożenia, kontroli i egzekwowania przepisów ustawowych i wykonawczych oraz środków ochrony i zarządzania, których muszą przestrzegać ich statki rybackie.
- (108) Komisja poinformowała Filipiny o różnych niedociągnięciach wykrytych podczas pierwszej wizyty, która odbyła się w styczniu 2012 r. Kilka miesięcy później, w trakcie drugiej wizyty w czerwcu 2012 r., Komisja uznała, że sytuacja nie uległa zmianie. Komisja dążyła do nawiązania współpracy z organami Filipin i osiągnięcia postępu we wdrażaniu działań naprawczych w związku z wykrytymi uchybieniami. Filipiny nie podjęły wystarczających działań naprawczych i nie osiągnęły pozytywnych zmian służących do wyeliminowania zidentyfikowanych niedociągnięć.
- (109) Należy jednak także zauważyć, że Unia sfinansowała już na Filipinach specjalne działanie w ramach pomocy technicznej w odniesieniu do zwalczania połowów NNN w 2011 r.⁽¹⁸⁾.
- (110) Ponadto w dniach 22–26 lipca 2013 r. Komisja, z pomocą Europejskiej Agencji Kontroli Rybołówstwa i na wniosek władz Filipin, zorganizowała warsztaty budowania potencjału w Manili, ze szczególnym uwzględnieniem środków stosowanych przez państwo portu oraz analizy ryzyka.

⁽¹⁵⁾ Zob. przypis 8.

⁽¹⁶⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41.

⁽¹⁷⁾ Zob. przypis 10.

⁽¹⁸⁾ Zob. przypis 11.

- (111) Komisja wzięła pod uwagę ograniczenia rozwojowe Filipin i zapewniła im od 2012 r. odpowiedni czas na wdrożenie działań służących skorygowaniu braku zgodności ze zobowiązaniami spoczywającymi na nich na mocy prawa międzynarodowego w spójny, skuteczny i niepowodujący szkód sposób.
- (112) Uwzględniając sytuację przedstawioną w tej części decyzji oraz na podstawie wszystkich faktów zebranych przez Komisję i oświadczeń wydanych przez Filipiny, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 7 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że poziom rozwoju Filipin może mieć negatywny wpływ na stopień zaawansowania ich zarządzania rybołówstwem. Jednakże biorąc pod uwagę charakter zidentyfikowanych na Filipinach niedociągnięć, pomoc udzielaną przez Unię i działania podjęte w celu naprawienia sytuacji, nie można było ustalić przekonujących dowodów, które wskazywałyby, że niewypełnianie przez Filipiny obowiązków spoczywających na nich na mocy prawa międzynarodowego jest wynikiem niedostatecznego rozwoju. Poziom rozwoju Filipin nie może stanowić wymówki ani usprawiedliwienia dla ogólnej skuteczności Filipin jako państwa bandery i państwa nadbrzeżnego w zakresie rybołówstwa oraz niedostatecznych działań z ich strony na rzecz zapobiegania, powstrzymywania i eliminowania połowów NNN, a także zapewnienia odpowiednio skutecznego monitorowania, kontroli i nadzoru nad działalnością połowową na wodach będących pod ich jurysdykcją.
- (113) Uwzględniając sytuację przedstawioną w tej części decyzji oraz na podstawie wszystkich faktów zebranych przez Komisję i stanowisk przedstawionych przez Filipiny, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 7 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że poziom rozwoju Filipin nie ma negatywnego wpływu na ich stopień zaawansowania i ogólną działalność w odniesieniu do rybołówstwa.

4. WNIOSKI DOTYCZĄCE MOŻLIWOŚCI UZNANIA PAŃSTW TRZECICH ZA NIEWSPÓŁPRACUJĄCE

- (114) Biorąc pod uwagę wnioski wyciągnięte powyżej w odniesieniu do niewywiązania się przez Filipiny z obowiązków spoczywających na nich na mocy prawa międzynarodowego jako państwie bandery, państwie portu, państwie nadbrzeżnym lub państwie zbytu oraz w odniesieniu do niepodjęcia działania w celu zapobiegania połowom NNN oraz ich powstrzymywania i eliminowania, zgodnie z art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, państwo to należy powiadomić o możliwości uznania za państwo, które zdaniem Komisji jest niewspółpracującym państwem trzecim w zakresie zwalczania połowów NNN.
- (115) Zgodnie z art. 32 ust. 1 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja powinna powiadomić Filipiny o możliwości uznania ich za niewspółpracujące państwo trzecie. Komisja powinna również podjąć wobec Filipin wszelkie działania określone w art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN. W celu zapewnienia sprawnego zarządzania należy ustalić okres, w którym wymienione państwo może przedstawiać pisemne odpowiedzi na powiadomienie i dokonać naprawy sytuacji.
- (116) Ponadto należy stwierdzić, że powiadomienie Filipin o możliwości uznania za państwo, które zdaniem Komisji jest państwem niewspółpracującym, do celów niniejszej decyzji, nie wyklucza ani nie powoduje automatycznie żadnego późniejszego działania podejmowanego przez Komisję lub Radę na potrzeby określenia i ustanowienia wykazu państw niewspółpracujących,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł

Niniejszym powiadamia się Republikę Filipin o możliwości uznania jej przez Komisję za państwo trzecie niewspółpracujące w zakresie zwalczania nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 czerwca 2014 r.

W imieniu Komisji

Maria DAMANAKI

Członek Komisji

Nowa strona narodowa obiegowych monet euro

(2014/C 185/04)

Strona narodowa nowej obiegowej monety okolicznościowej o nominale 2 euro emitowanej przez Francję

Obiegowe monety euro mają status prawnego środka płatniczego w całej strefie euro. W celu poinformowania ogółu społeczeństwa, a także podmiotów obracających monetami w ramach swojej działalności Komisja ogłasza opis wszystkich nowych wzorów monet euro⁽¹⁾. Zgodnie z konkluzjami Rady z dnia 10 lutego 2009 r.⁽²⁾ państwom członkowskim strefy euro oraz państwom, które zawarły układ monetarny z Unią Europejską przewidujący emisję monet euro, przysługuje prawo do emisji okolicznościowych obiegowych monet euro, przy czym emisja ta musi spełniać określone warunki, a w szczególności monety muszą mieć nominalną wartość 2 euro. Monety okolicznościowe mają parametry techniczne zwykłych obiegowych monet o nominale 2 euro, lecz na ich stronie narodowej znajduje się wzór okolicznościowy mający istotne symboliczne znaczenie dla danego państwa lub całej Europy.

Państwo emitujące: Francja

Upamiętniany motyw: Światowy Dzień AIDS jako wyraz walki z AIDS

Opis motywu: Na stronie narodowej monety znajduje się czerwona wstążka będąca symbolem walki z AIDS. Zaprojektowana dzięki inicjatywie Visual Aids Artist Caucus i malarza amerykańskiego Franka Moore'a czerwona wstążka, którą nosi się blisko serca jako znak solidarności z chorymi, ma kształt odwróconego V. W zamyśle twórców pewnego dnia będzie noszona jako V, co oznaczać będzie zwycięstwo z chorobą. Na narodowej stronie monety widnieją 3 wstążki. Jedna z nich układa się w normalny sposób i ma barwę czerwoną w wersjach BU i BE. Dwie pozostałe wstążki są odwrócone, co wraz z dwoma V pogłębia symboliczną wymowę tak oczekiwanego zwycięstwa nad chorobą. Data 1 grudnia, która jest ustanowionym przez Unesco Światowym Dniem AIDS, znajduje się na górze monety.

Na zewnętrznym otoku monety umieszczonych jest dwanaście gwiazd flagi europejskiej.

Planowany nakład: 3 miliony monet.

Data emisji: listopad 2014 r.

⁽¹⁾ Zob. Dz.U. C 373 z 28.12.2001, s. 1, zawierający odniesienie do wszystkich stron narodowych monet, które zostały wyemitowane w 2002 r.

⁽²⁾ Zob. konkluzje Rady ds. Gospodarczych i Finansowych z dnia 10 lutego 2009 r. i zalecenie Komisji z dnia 19 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych wytycznych dotyczących narodowych stron i emisji monet euro przeznaczonych do obiegu (Dz.U. L 9 z 14.1.2009, s. 52).

Oświadczenie Komisji Europejskiej w sprawie art. 7 ust. 3 Porozumienia dotyczącego wspólnego udzielania zamówień na zakup medycznych środków zapobiegawczych na podstawie decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1082/2013/UE

(2014/C 185/05)

Porozumienie dotyczące wspólnego udzielania zamówień na zakup medycznych środków zapobiegawczych ma na celu ułatwienie koordynacji konkretnych kwestii dotyczących działań związanych ze wspólnymi zakupami, które obejmuje. Nie przyznaje ono Unii ani jej instytucjom żadnych kompetencji ani uprawnień w dziedzinie prawa publicznego w stosunku do zdrowia publicznego. Art. 7 ust. 3 umowy ma zastosowanie wyłącznie do procesów decyzyjnych odnoszących się do wewnętrznego zarządzania administracyjnego samym procesem wspólnego udzielania zamówień. Postanowienie to należy stosować wyłącznie w ostateczności, gdy niezbędne jest uniknięcie sytuacji blokady decyzyjnej.

INFORMACJE PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

Ogłoszenie Komisji na podstawie art. 17 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 w sprawie wspólnych zasad wykonywania przewozów lotniczych na terenie Wspólnoty

Zaproszenie do składania ofert w zakresie wykonywania regularnych przewozów lotniczych zgodnie z obowiązkiem użyteczności publicznej

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2014/C 185/06)

Państwo członkowskie	Szwecja
Trasa	Gällivare–Arlanda, Hemavan–Arlanda, Lycksele–Arlanda, Pajala–Luleå, Sveg–Arlanda, Vilhelmina–Arlanda, Östersund–Umeå, Hagfors–Arlanda oraz Torsby–Arlanda
Okres obowiązywania umowy	25 października 2015 r. – 26 października 2019 r.
Ostateczny termin składania ofert	60 dni od daty publikacji niniejszego ogłoszenia.
Adres, pod którym udostępnia się tekst zaproszenia do składania ofert oraz wszelkie stosowne informacje lub dokumentację dotyczące przetargu publicznego i zmienionego obowiązku użyteczności publicznej	Dodatkowych informacji udziela: Szwedzka Administracja ds. Transportu SE-781 87 Borlänge SVERIGE Internet: http://www.trafikverket.se/Foretag/Upphandling/Aktuella-upphandlingar/ Nr ref. zaproszenia do składania ofert: TRV 2014/12198 Tel. +46 771921921 Osoby wyznaczone do kontaktów: Anna Furst e-mail: anna.furst@trafikverket.se Johan Holmér e-mail: johan.holmer@trafikverket.se

Postępowanie likwidacyjne**Decyzja o wszczęciu postępowania likwidacyjnego wobec „LA VIE GREEK PUBLIC LIMITED HEALTH INSURANCE COMPANY”**

(Publikacja zgodnie z art. 14 dyrektywy 2001/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie reorganizacji i likwidacji zakładów ubezpieczeń)

(2014/C 185/07)

Zakład ubezpieczeń	„LA VIE GREEK PUBLIC LIMITED HEALTH INURANCE COMPANY” z siedzibą w: Filadelfeos & Kefalariou 1 145 62 Kifissia GRECJA
Data wydania, data wejścia w życie i rodzaj decyzji	Decyzja nr 103/1 z dnia 21.2.2014 r. Komisji ds. Kredytów i Ubezpieczeń Banku Centralnego Grecji (Bank of Greece) w sprawie trwałego cofnięcia zezwolenia na prowadzenie działalności oraz likwidacji spółki: Wejście w życie: 21.2.2014
Właściwe organy	Bank of Greece, wydział nadzoru nad sektorem ubezpieczeń prywatnych Adres: El. Venizelou 21 102 50 Ateny GRECJA
Organ nadzoru	Bank of Greece, wydział nadzoru nad sektorem ubezpieczeń prywatnych Adres: El. Venizelou 21 102 50 Ateny GRECJA
Wyznaczony likwidator	Eleni Atherinou (Syndyk masy upadłościowej) Adres: Zefyrou 24 145 63 Kifissia GRECJA
Obowiązujące przepisy	Prawo Grecji zgodnie z przepisami art. 3 ust. 3, art. 7–9, 10, art. 12 lit. a), art. 17 lit. a)–c) dekretu legislacyjnego 400/1970

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA ADMINISTRACYJNE

PARLAMENT EUROPEJSKI

Zaproszenie do składania wniosków IX-2015/01 – „Dotacje dla partii politycznych na poziomie europejskim”

(2014/C 185/08)

Zgodnie z art. 10 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej partie polityczne na poziomie europejskim przyczyniają się do kształtowania świadomości europejskiej i wyrażania woli politycznej obywateli Unii. Ponadto w art. 224 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej stwierdza się, że Parlament Europejski i Rada, stanowiąc w drodze rozporządzeń zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą, określają status partii politycznych na poziomie europejskim, o których mowa w art. 10 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej, w szczególności zasady dotyczące ich finansowania.

W związku z powyższym Parlament ogłasza zaproszenie do składania wniosków o dotacje dla partii politycznych na poziomie europejskim.

1. Akt podstawowy

Rozporządzenie (WE) nr 2004/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie przepisów regulujących partie polityczne na poziomie europejskim oraz zasad dotyczących ich finansowania ⁽¹⁾ (zwane dalej „rozporządzeniem nr 2004/2003”).

Decyzja Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 29 marca 2004 r. ustanawiająca przepisy wykonawcze do rozporządzenia (WE) nr 2004/2003 ⁽²⁾ (zwana dalej „decyzją Prezydium z dnia 29 marca 2004 r.”).

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽³⁾ (zwane dalej „rozporządzeniem finansowym”).

Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii ⁽⁴⁾ (zwane dalej „zasadami stosowania”).

2. Cel

Na mocy art. 2 decyzji Prezydium z dnia 29 marca 2004 r. „Parlament Europejski ogłasza co roku, przed końcem pierwszego półrocza poprzedzającego rok, którego dotyczy wniosek o dotację, zaproszenie do składania wniosków o przyznanie dotacji na finansowanie działalności partii i fundacji”.

Niniejsze zaproszenie do składania wniosków dotyczy wniosków o dotacje na rok budżetowy 2015, obejmujący okres działalności od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2015 r. Celem tych dotacji jest wsparcie rocznego programu prac beneficjenta.

⁽¹⁾ Dz.U. L 297 z 15.11.2003, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 155 z 12.6.2004, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 362 z 31.12.2012, s. 1.

3. **Dopuszczalność**

Dopuszczalne są wyłącznie wnioski złożone w formie pisemnej na formularzu wniosku o przyznanie dotacji zawartym w załączniku 1 do decyzji Prezydium z dnia 29 marca 2004 r., które zostaną skierowane do Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego przed upływem wyznaczonego terminu.

4. **Kryteria i wymagane dokumenty**

4.1. *Kryteria kwalifikowalności*

Aby ubiegać się o dotację, partia polityczna na poziomie europejskim musi spełniać warunki określone w art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2004/2003, czyli:

- a) musi posiadać osobowość prawną w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę;
- b) musi być reprezentowana w co najmniej jednej czwartej państw członkowskich przez posłów do Parlamentu Europejskiego lub w parlamentach narodowych lub regionalnych lub zgromadzeniach regionalnych, lub musi zebrać w co najmniej jednej czwartej państw członkowskich co najmniej trzy procent głosów oddanych w każdym z tych państw członkowskich podczas ostatnich wyborów do Parlamentu Europejskiego;
- c) musi przestrzegać, w szczególności w swoim programie i swoich działaniach, zasad, na których opiera się Unia Europejska, a mianowicie zasad wolności, demokracji, poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności oraz praworządności;
- d) musi uczestniczyć w wyborach do Parlamentu Europejskiego lub wyrazić taki zamiar.

W celu zastosowania przepisów rozporządzenia (WE) nr 2004/2003 poseł do Parlamentu Europejskiego może być członkiem tylko jednej partii politycznej na poziomie europejskim (art. 10 ust. 1 akapit ostatni rozporządzenia nr 2004/2003).

W związku z powyższym partie polityczne informuje się, że Parlament Europejski stosuje przepis art. 3 ust. 1 lit. b) w taki sposób, że poseł do Parlamentu Europejskiego może być członkiem jedynie tej partii politycznej na poziomie europejskim, której członkiem jest krajowa partia polityczna danego posła.

4.2. *Kryteria wykluczające*

Wnioskodawcy zobowiązani są także do zaświadczenia, że nie zachodzą w stosunku do nich jakiegokolwiek okoliczności określone w art. 106 ust. 1 i art. 107 rozporządzenia finansowego.

4.3. *Kryteria wyboru*

Wnioskodawcy muszą dowieść, że mają zarówno prawne, jak i finansowe możliwości realizacji programu prac będących przedmiotem wniosku o dofinansowanie oraz że dysponują możliwościami technicznymi i systemem zarządzania wystarczającym do zrealizowania programu dotowanych prac.

4.4. *Kryteria przyznawania dotacji*

Zgodnie z art. 10 rozporządzenia (WE) nr 2004/2003 środki dostępne na rok budżetowy 2015 zostaną rozdzielone pomiędzy partie polityczne na poziomie europejskim, których wnioski o dofinansowanie uzyskały pozytywną opinię pod względem kryteriów dopuszczalności wniosków oraz kryteriów wykluczających i kryteriów wyboru, w sposób następujący:

- a) 15 % jest dzielone w równych częściach;
- b) 85 % jest dzielone między te partie polityczne, które mają wybranych posłów do Parlamentu Europejskiego, proporcjonalnie do liczby wybranych posłów.

4.5. *Wymagane dokumenty*

W celu dokonania oceny według wyżej wymienionych kryteriów wnioskodawcy zobowiązani są dostarczyć następujące dokumenty:

- a) oryginał pisma przewodniego określającego wnioskowaną kwotę dotacji;
- b) należyście wypełniony i podpisany formularz wniosku zawarty w załączniku 1 do decyzji Prezydium z dnia 29 marca 2004 r. (wraz z pisemnym oświadczeniem);

- c) statut partii politycznej ⁽¹⁾;
- d) urzędowe poświadczenie rejestracji ⁽¹⁾;
- e) aktualny dokument poświadczający istnienie partii politycznej;
- f) lista dyrektorów/członków zarządu (nazwiska i imiona, tytuły lub stanowiska we wnioskującej partii) ⁽¹⁾;
- g) dokumenty potwierdzające spełnianie przez wnioskodawcę warunków, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 2004/2003;
- h) dokumenty potwierdzające spełnianie przez wnioskodawcę warunków, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 2004/2003 ⁽¹⁾, ⁽²⁾;
- i) program polityczny partii politycznej ⁽¹⁾;
- j) pełne sprawozdanie finansowe za rok 2013 potwierdzone przez zewnętrzny organ kontroli księgowej ⁽¹⁾, ⁽³⁾,
- k) opis rocznego programu prac;
- l) preliminarz budżetu operacyjnego na okres objęty dotacją (1 stycznia 2015 r. – 31 grudnia 2015 r.), ze wskazaniem wydatków kwalifikujących się do dofinansowania z budżetu Unii.

5. Finansowanie z budżetu UE

Wysokość środków dostępnych na rok budżetowy 2015 w ramach linii budżetowej 402 „Finansowanie europejskich partii politycznych” w budżecie Parlamentu ustalono na łączną kwotę 28 350 084 EUR. Podlega ona zatwierdzeniu przez władzę budżetową.

Maksymalna kwota dofinansowania przyznawanego przez Parlament Europejski nie może przekraczać 85 % podlegających dofinansowaniu wydatków operacyjnych partii politycznych na poziomie europejskim. Udokumentowanie powyższego należy do danej partii politycznej.

Dofinansowanie ma formę dotacji na działalność zgodnie z postanowieniami rozporządzenia finansowego i zasadami stosowania. Tryb wypłaty dotacji oraz zobowiązania dotyczące jej wykorzystania zostaną określone w decyzji o przyznaniu dotacji, której wzór stanowi załącznik 2a do decyzji Prezydium z dnia 29 marca 2004 r.

6. Procedura i ostateczny termin składania wniosków

6.1. Termin i tryb składania wniosków

Wnioski można składać do dnia **30 września 2014 r.** Wnioski złożone po tym terminie nie zostaną rozpatrzone.

Wnioski muszą:

- a) zostać złożone na formularzu wniosku o przyznanie dotacji (załącznik 1 do decyzji Prezydium z dnia 29 marca 2004 r.);
- b) być obowiązkowo podpisane przez wnioskodawcę lub należycie upoważnionego pełnomocnika;
- c) zostać przesłane w dwóch kopertach; obie koperty muszą być zaklejone. Na wewnętrznej kopercie należy zamieścić – poza wskazaną w zaproszeniu do składania wniosków nazwą jednostki, do której adresowany jest wniosek – następujący dopisek:

⁽¹⁾ Lub oświadczenie o niewprowadzeniu zmian do wcześniej przekazanych dokumentów.

⁽²⁾ W tym lista wybranych posłów, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. b) akapit pierwszy oraz w art. 10 ust. 1 lit. b).

⁽³⁾ Chyba że partia polityczna na poziomie europejskim powstała w roku składania wniosku.

„CALL FOR PROPOSALS — 2015 GRANTS TO POLITICAL PARTIES AT EUROPEAN LEVEL**NOT TO BE OPENED BY THE MAIL SERVICE OR BY ANY UNAUTHORISED PERSON”**

W przypadku zastosowania kopert samoprzylepnych muszą one być zaklejone taśmą klejącą, a nadawca musi złożyć swój podpis na taśmie. Za podpis nadawcy uważa się nie tylko podpis odręczny, ale także pieczęć organizacji.

Na zewnętrznej kopercie należy zamieścić adres nadawcy oraz następujący adres:

EUROPEAN PARLIAMENT
Mail Service
KAD 00D008
2929 Luxembourg

Na wewnętrznej kopercie należy zamieścić następujący adres:

President of the European Parliament
Attn. Mr Roger Vanhaeren, Director-General of Finance
SCH 05B031
2929 Luxembourg

- d) zostać wysłane najpóźniej w dniu, w którym upływa termin określony w zaproszeniu do składania wniosków, albo listem poleconym (decyduje data stempla pocztowego), albo przesyłką kurierską (decyduje data dowodu nadania).

6.2. Orientacyjna procedura i harmonogram

Przyznawanie dotacji partiom politycznym na poziomie europejskim odbywa się według następującej procedury i harmonogramu:

- a) składanie wniosków do Parlamentu Europejskiego (do dnia 30 września 2014 r.);
- b) rozpatrywanie i selekcja wniosków przez służby Parlamentu Europejskiego; rozpatrzone zostaną wyłącznie wnioski uznane za dopuszczalne na podstawie kryteriów dopuszczalności wniosków, kryteriów wykluczających oraz kryteriów wyboru określonych w zaproszeniu do składania wniosków;
- c) podjęcie przez Prezydium Parlamentu Europejskiego decyzji o przyznaniu dotacji (zasadniczo przed dniem 1 stycznia 2015 r., jak określono w art. 4 decyzji Prezydium z dnia 29 marca 2004 r.);
- d) powiadomienie o decyzjach w sprawie przyznania dotacji;
- e) wypłata zaliczki w wysokości 80 % kwoty dotacji (w terminie 15 dni od wydania decyzji o przyznaniu dotacji).

6.3. Dodatkowe informacje

Następujące dokumenty są dostępne na stronie internetowej Parlamentu Europejskiego

<http://www.europarl.europa.eu/tenders/invitations.htm>

- a) rozporządzenie (WE) nr 2004/2003;
- b) decyzja Prezydium z dnia 29 marca 2004 r.
- c) formularz wniosku o przyznanie dotacji (załącznik 1 do decyzji Prezydium z dnia 29 marca 2004 r.).

Wszelkie pytania dotyczące niniejszego zaproszenia do składania wniosków o przyznanie dotacji należy kierować pocztą elektroniczną, z podaniem numeru referencyjnego zaproszenia, na adres: fin.part.fond.pol@europarl.europa.eu

6.4. *Przetwarzanie danych osobowych*

Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾ dane osobowe zawarte we wniosku o dofinansowanie i w załącznikach do wniosku przetwarzane są w poszanowaniu zasad rzetelności, legalności i proporcjonalności w bezpośrednim i zgodnym z prawem celu związanym z niniejszym zaproszeniem. Na potrzeby rozpatrzenia wniosku i dla celów ochrony interesów finansowych Wspólnot dane osobowe mogą być przetwarzane przez właściwe służby i organy Parlamentu Europejskiego oraz zostać przekazane wewnętrznym służbom kontrolnym, Europejskiemu Trybunałowi Obrachunkowemu, zespołowi ds. nieprawidłowości finansowych lub Europejskiemu Urzędowi ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF).

Nazwiska członków i przedstawicieli europejskiej partii politycznej podane we wniosku o dofinansowanie w celu spełnienia kryterium reprezentatywności, o którym mowa w art. 3 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 2004/2003, mogą zostać ogłoszone przez Parlament Europejski oraz podane do publicznej wiadomości zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001 w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego⁽²⁾. Partie polityczne proszone są o dołączenie do swojego wniosku oświadczenia podpisanego przez danych członków lub przedstawicieli partii, zgodnie z którym zostali oni poinformowani i wyrażają zgodę na podanie do publicznej wiadomości swojego nazwiska.

Wszelkie zainteresowane osoby mogą zwrócić się do Europejskiego Inspektora Ochrony Danych (edps@edps.europa.eu) celem złożenia skargi.

⁽¹⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43.

Zaproszenie do składania wniosków IX-2015/02 – „Dotacje dla fundacji politycznych na poziomie europejskim”

(2014/C 185/09)

Zgodnie z art. 10 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej partie polityczne na poziomie europejskim przyczyniają się do kształtowania świadomości europejskiej i wyrażania woli politycznej obywateli Unii. Ponadto art. 224 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przewiduje, że Parlament Europejski i Rada, stanowiąc w drodze rozporządzeń zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą, określają status partii politycznych na poziomie europejskim, o których mowa w art. 10 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej, w szczególności zasady dotyczące ich finansowania.

W rozporządzeniu (WE) nr 2004/2003, zmienionym w 2007 r., uznano rolę fundacji politycznych na poziomie europejskim, które jako organizacje powiązane z partiami politycznymi na poziomie europejskim „mogą przez swoją działalność wspomagać i dopełniać cele partii politycznych na poziomie europejskim, zwłaszcza biorąc aktywny udział w debacie poświęconej kwestiom polityki i integracji europejskiej, między innymi poprzez spełnianie roli katalizatora w odniesieniu do nowych idei, analiz i kierunków polityki”. W szczególności rozporządzenie to przewiduje coroczne dofinansowanie przez Parlament Europejski fundacji politycznych, które wystąpią z takim wnioskiem i które spełniają warunki określone w tym rozporządzeniu.

W tym kontekście Parlament ogłasza zaproszenie do składania wniosków o dotacje dla fundacji politycznych na poziomie europejskim.

1. Akt podstawowy

Rozporządzenie (WE) nr 2004/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie przepisów regulujących partie polityczne na poziomie europejskim oraz zasad dotyczących ich finansowania⁽¹⁾ (zwane dalej „rozporządzeniem (WE) nr 2004/2003”).

Decyzja Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 29 marca 2004 r. ustanawiająca przepisy wykonawcze do rozporządzenia (WE) nr 2004/2003⁽²⁾ (zwana dalej „decyzją Prezydium z dnia 29 marca 2004 r.”).

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii⁽³⁾ (zwane dalej „rozporządzeniem finansowym”).

Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii⁽⁴⁾ (zwane dalej „zasadami stosowania”).

2. Cel

Na mocy art. 2 decyzji Prezydium „Parlament Europejski ogłasza co roku, przed końcem pierwszego półrocza poprzedzającego rok, którego dotyczy wniosek o dotację, zaproszenie do składania wniosków o przyznanie dotacji na finansowanie działalności partii i fundacji”.

Niniejsze zaproszenie do składania wniosków jest związane z wnioskami o dotacje w roku budżetowym 2015, obejmującymi okres działalności od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2015 r. Celem tych dotacji jest wsparcie rocznego programu prac beneficjenta.

3. Dopuszczalność

Dopuszczalne są wyłącznie wnioski złożone w formie pisemnej na formularzu wniosku o przyznanie dotacji zawartym w załączniku 1 do wyżej wspomnianej decyzji Prezydium z dnia 29 marca 2004 r., które zostaną skierowane do Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego przed upływem terminu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 297 15.11.2003, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 155 z 12.6.2004, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s.1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 362 z 31.12.2012, s. 1.

4. Kryteria i wymagane dokumenty

4.1. Kryteria kwalifikowalności

Aby ubiegać się o dotację, fundacja polityczna na poziomie europejskim musi spełniać warunki określone w art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2004/2003, czyli:

- a) musi być powiązana z jedną z europejskich partii politycznych uznanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, co musi być przez tę partię potwierdzone;
- b) musi posiadać osobowość prawną w państwie członkowskim, w którym ma swoją siedzibę. Osobowość prawną fundacji jest odrębna od osobowości prawnej partii politycznej na poziomie europejskim, z którą dana fundacja jest powiązana;
- c) musi przestrzegać, w szczególności w swoim programie i swoich działaniach, zasad, na których opiera się Unia Europejska, a mianowicie zasad wolności, demokracji, poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności oraz praworządności;
- d) nie może prowadzić działań nastawionych na zysk;
- e) skład zarządu fundacji jest zrównoważony pod względem geograficznym.

Ponadto musi spełniać warunki, o których mowa w art. 3 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2004/2003: „Do poszczególnych europejskich partii politycznych i fundacji na poziomie europejskim należy określenie, w ramach wyznaczonych przez niniejsze rozporządzenie, szczególnych aspektów wzajemnych stosunków zgodnie z prawem krajowym, w tym rozdziału między codziennym zarządzaniem i strukturami decyzyjnymi fundacji politycznej na poziomie europejskim z jednej strony, a europejskiej partii politycznej, z którą fundacja ta jest powiązana, z drugiej strony”.

4.2. Kryteria wykluczające

Wnioskodawcy zobowiązani są także do zaświadczenia, że nie zachodzą w stosunku do nich jakiejkolwiek okoliczności określone w art. 106 ust. 1 i art. 107 rozporządzenia finansowego.

4.3. Kryteria wyboru

Wnioskodawcy muszą dowieść, że mają zarówno prawne, jak i finansowe możliwości realizacji programu prac będących przedmiotem wniosku o dofinansowanie oraz że dysponują możliwościami technicznymi i systemem zarządzania wystarczającym do zrealizowania programu dotowanych prac.

4.4. Kryteria przyznawania dotacji

Zgodnie z art. 4 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 2004/2003 środki dostępne w roku budżetowym 2015 zostaną rozdzielone pomiędzy fundacje polityczne na poziomie europejskim, których wnioski o dofinansowanie uzyskały pozytywną opinię pod względem kryteriów dopuszczalności wniosków oraz kryteriów wyboru i kryteriów wykluczających, w sposób następujący:

- a) 15 % jest dzielone w równych częściach;
- b) 85 % jest rozdzielone pomiędzy fundacje polityczne powiązane z takimi partiami politycznymi na poziomie europejskim, które mają wybranych członków w Parlamencie Europejskim, proporcjonalnie do ich liczby.

4.5. Dokumenty uzupełniające

W celu dokonania oceny według wyżej wymienionych kryteriów wnioskodawcy zobowiązani są dostarczyć następujące dokumenty:

- a) oryginał pisma przewodniego z podaniem kwoty dotacji, jakie dotyczy wniosek;
- b) należyście wypełniony i podpisany formularz wniosku zawarty w załączniku 1 do decyzji Prezydium z dnia 29 marca 2004 r. (wraz z pisemnym oświadczeniem);
- c) statut fundacji politycznej ⁽¹⁾;

⁽¹⁾ Lub oświadczenie o niewprowadzaniu zmian do stanu potwierdzonego wcześniej przekazanymi dokumentami.

- d) urzędowe poświadczenie rejestracji ⁽¹⁾;
- e) aktualny dokument poświadczający istnienie fundacji politycznej;
- f) lista dyrektorów/członków zarządu (nazwiska i imiona, obywatelstwo, tytuły lub stanowiska w ramach fundacji politycznej);
- g) program polityczny fundacji politycznej ⁽¹⁾;
- h) pełne sprawozdanie finansowe za rok 2013 potwierdzone przez zewnętrzny organ kontroli księgowej ⁽²⁾;
- i) preliminarz budżetu operacyjnego na okres objęty dotacją (od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.) ze wskazaniem kosztów kwalifikujących się do dofinansowania z budżetu Unii;
- j) opis rocznego programu prac;
- k) dokumenty potwierdzające, że fundacja polityczna spełnia warunki, o których mowa w art. 3 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2004/2003.

5. Finansowanie z budżetu UE

Wysokość środków dostępnych w roku budżetowym 2015 w ramach linii budżetowej 403 „Finansowanie europejskich fundacji politycznych” budżetu UE szacuje się ogółem na 13 668 000 EUR. Podlegają one zatwierdzeniu przez władzę budżetową.

Maksymalna kwota dofinansowania przyznanego przez Parlament Europejski nie przekracza 85 % podlegających dofinansowaniu wydatków z budżetu operacyjnego fundacji politycznych na poziomie europejskim. Udokumentowanie powyższego należy do danej fundacji politycznej.

Dofinansowanie ma formę dotacji na działalność zgodnie z postanowieniami rozporządzenia finansowego i zasadami stosowania. Tryb wypłaty dotacji oraz zobowiązania dotyczące jej wykorzystania zostaną określone w decyzji o przyznaniu dotacji, której wzór stanowi załącznik 2b do decyzji Prezydium z dnia 29 marca 2004 r.

6. Procedura i ostateczny termin składania wniosków

6.1. Termin i tryb składania wniosków

Wnioski można składać do dnia 30 września 2014 r. Wnioski złożone po tym terminie nie zostaną rozpatrzone.

Wnioski powinny:

- a) zostać sporządzone na formularzu wniosku o przyznanie dotacji (załącznik 1 do decyzji Prezydium z dnia 29 marca 2004 r.);
- b) być obowiązkowo podpisane przez wnioskodawcę lub należycie upoważnionego pełnomocnika;
- c) zostać przesłane w dwóch kopertach; obie koperty muszą być zaklejone. Na wewnętrznej kopercie należy zamieścić – poza wskazaną w zaproszeniu do składania wniosków nazwą jednostki, do której adresowany jest wniosek – następujący dopisek:

**„CALL FOR PROPOSALS — 2015 GRANTS TO POLITICAL FOUNDATIONS AT EUROPEAN LEVEL
NOT TO BE OPENED BY THE POSTAL SERVICE OR BY ANY UNAUTHORISED PERSON”**

W przypadku zastosowania kopert samoprzylepnych muszą one być zaklejone taśmą klejącą, a nadawca musi złożyć swój podpis na taśmie. Za podpis nadawcy uważa się nie tylko podpis odręczny, ale także pieczęć organizacji.

Na zewnętrznej kopercie należy zamieścić adres nadawcy oraz następujący adres:

EUROPEAN PARLIAMENT
Mail Service
KAD 00D008
2929 Luxembourg

⁽¹⁾ Lub oświadczenie o niewprowadzaniu zmian do stanu potwierdzonego wcześniej przekazanymi dokumentami.

⁽²⁾ O ile wnioskodawca nie rozpoczął działalności w roku składania wniosku.

Na wewnętrznej kopercie należy zamieścić następujący adres:

President of the European Parliament
Attn. Mr Roger Vanhaeren, Director-General of Finance
SCH 05B031
2929 Luxembourg

- d) zostać wysłane najpóźniej w dniu, w którym upływa termin określony w zaproszeniu do składania wniosków albo listem poleconym (decyduje data stempla pocztowego) albo przesyłką kurierską (decyduje data doręczenia wskazana na pokwitowaniu).

6.2. Orientacyjna procedura i harmonogram

Przyznawanie dotacji fundacjom politycznym na poziomie europejskim odbywa się według następującej procedury i harmonogramu:

- a) składanie wniosków do Parlamentu Europejskiego (do dnia 30 września 2014 r.);
- b) rozpatrywanie i selekcja wniosków przez odpowiednie służby Parlamentu Europejskiego. Rozpatrzone zostaną wyłącznie wnioski uznane za dopuszczalne; podstawę rozpatrzenia stanowią kryteria dopuszczalności, wyboru oraz kryteria wykluczające określone w zaproszeniu do składania wniosków;
- c) podjęcie przez Prezydium Parlamentu Europejskiego decyzji o przyznaniu dotacji (zasadniczo przed dniem 1 stycznia 2015 r., jak stanowi art. 4 decyzji Prezydium z dnia 29 marca 2004 r.) i powiadomienie wnioskodawców;
- d) powiadomienie o decyzjach w sprawie przyznania dotacji;
- e) wypłata zaliczki w wysokości 80 % kwoty dotacji (w terminie 15 dni od wydania decyzji o przyznaniu dotacji).

6.3. Informacje dodatkowe

Na stronie internetowej Parlamentu Europejskiego dostępne są następujące dokumenty:

<http://www.europarl.europa.eu/tenders/invitations.htm>

- a) rozporządzenie (WE) nr 2004/2003;
- b) decyzja Prezydium z dnia 29 marca 2004 r.;
- c) formularz wniosku o przyznanie dotacji (załącznik 1 do decyzji Prezydium z dnia 29 marca 2004 r.).

Wszelkie pytania dotyczące niniejszego zaproszenia do składania wniosków o przyznanie dotacji należy kierować pocztą elektroniczną, z podaniem numeru referencyjnego zaproszenia, na adres: fin.part.fond.pol@europarl.europa.eu

6.4. Przetwarzanie danych osobowych

Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾ dane osobowe zawarte we wniosku o dofinansowanie i w załącznikach do wniosku przetwarzane są w poszanowaniu zasad rzetelności, legalności i proporcjonalności w bezpośrednim i zgodnym z prawem celu związanym z niniejszym zaproszeniem. Na potrzeby rozpatrzenia wniosku i dla celów ochrony interesów finansowych Wspólnot dane osobowe mogą być przetwarzane przez właściwe służby i organy Parlamentu Europejskiego oraz zostać przekazane wewnętrznym służbom kontrolnym, Europejskiemu Trybunałowi Obrachunkowemu, zespołowi ds. nieprawidłowości finansowych lub Europejskiemu Urzędowi ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF).

Wszelkie zainteresowane osoby mogą zwrócić się do Europejskiego Inspektora Ochrony Danych (edps@edps.europa.eu) w celu złożenia skargi.

⁽¹⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

POSTĘPOWANIA ZWIĄZANE Z REALIZACJĄ POLITYKI KONKURENCJI

KOMISJA EUROPEJSKA

Zgłoszenie zamiaru koncentracji

(Sprawa M.7209 – Faurecia/Magneti Marelli/JV)

Sprawa, która może kwalifikować się do rozpatrzenia w ramach procedury uproszczonej

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2014/C 185/10)

1. W dniu 10 czerwca 2014 r., zgodnie z art. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004⁽¹⁾, Komisja otrzymała zgłoszenie planowanej koncentracji, w wyniku której przedsiębiorstwo Faurecia SA („Faurecia”, Francja), ostatecznie kontrolowane przez przedsiębiorstwo Peugeot SA, spółkę dominującą grupy PSA Peugeot Citroen („PSA”, Francja), i przedsiębiorstwo Magneti Marelli S.p.A („Magneti Marelli”, Włochy), kontrolowane przez przedsiębiorstwo FIAT S.p.A., spółkę dominującą grupy FIAT („FIAT”, Włochy), przejmują, w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw, wspólną kontrolę nad przedsiębiorstwem JV we Francji w drodze zakupu udziałów/akcji w nowo utworzonej spółce będącej wspólnym przedsiębiorcą.

2. Przedmiotem działalności gospodarczej przedsiębiorstw biorących udział w koncentracji jest:

- w przypadku przedsiębiorstwa Faurecia: produkcja i dostawa wyposażenia do pojazdów, w tym foteli samochodowych, elementów wyposażenia wnętrza, elementów zewnętrznych i systemów kontroli emisji,
- w przypadku przedsiębiorstwa PSA: produkty i usługi w sektorze samochodowym,
- w przypadku przedsiębiorstwa Magneti Marelli: produkcja i dostawa elementów i systemów zaawansowanych technologii dla sektora samochodowego, w tym samochodowych produktów oświetleniowych, produktów technologii *powertrain*, systemów elektronicznych, systemów zawieszenia i amortyzatorów wstrząsów, układów wydechowych, modułów i elementów plastikowych, części i usług posprzedażowych oraz akcesoriów z zakresu sportów motorowych,
- w przypadku przedsiębiorstwa FIAT: produkty i usługi w sektorze samochodowym.

3. Po wstępnej analizie Komisja uznała, że zgłoszona transakcja może wchodzić w zakres rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw. Jednocześnie Komisja zastrzega sobie prawo do podjęcia ostatecznej decyzji w tej kwestii. Należy zauważyć, iż zgodnie z zawiadomieniem Komisji w sprawie uproszczonej procedury rozpatrywania niektórych koncentracji na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004⁽²⁾ sprawa ta może kwalifikować się do rozpatrzenia w ramach procedury określonej w tym zawiadomieniu.

4. Komisja zwraca się do zainteresowanych osób trzecich o zgłaszanie ewentualnych uwag na temat planowanej koncentracji.

Komisja musi otrzymać takie uwagi w nieprzekraczalnym terminie dziesięciu dni od daty niniejszej publikacji. Można je przysyłać do Komisji faksem (+32 22964301), pocztą elektroniczną na adres: COMP-MERGER-REGISTRY@ec.europa.eu lub listownie, podając numer referencyjny: M.7209 – Faurecia/Magneti Marelli/JV, na poniższy adres Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji Komisji Europejskiej:

European Commission
Directorate-General for Competition
Merger Registry
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

⁽¹⁾ Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1 (rozporządzenie w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw).

⁽²⁾ Dz.U. C 366 z 14.12.2013, s. 5.

Zgłoszenie zamiaru koncentracji**(Sprawa M.7294 – Carlyle/Haier Group/Haier Biomedical and Laboratory Product)****Sprawa, która może kwalifikować się do rozpatrzenia w ramach procedury uproszczonej****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(2014/C 185/11)

1. W dniu 6 czerwca 2014 r., zgodnie z art. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004⁽¹⁾, Komisja Europejska otrzymała zgłoszenie planowanej koncentracji, w wyniku której przedsiębiorstwo Carlyle Group L.P. („Carlyle”, Stany Zjednoczone) i przedsiębiorstwo Haier Group Corporation („Haier Group”, Chiny) zamierzają przejąć, w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw, wspólną kontrolę nad przedsiębiorstwem Haier Biomedical and Laboratory Products Co., Ltd. („HBML”, Chiny), obecnie kontrolowanym wyłącznie przez przedsiębiorstwo Haier Group.

2. Przedmiotem działalności gospodarczej przedsiębiorstw biorących udział w koncentracji jest:

- w przypadku przedsiębiorstwa Carlyle: zarządzanie aktywami alternatywnymi na skalę światową,
- w przypadku przedsiębiorstwa Haier Group: produkcja i dostawa elektroniki użytkowej i sprzętu AGD,
- w przypadku przedsiębiorstwa HBML: dostawa ogólnego wyposażenia laboratoryjnego, w szczególności zamrażarek medycznych, lodówek medycznych/chłodziń oraz komór laminarnych.

3. Po wstępnej analizie Komisja uznała, że zgłoszona transakcja może wchodzić w zakres rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw. Jednocześnie Komisja zastrzega sobie prawo do podjęcia ostatecznej decyzji w tej kwestii. Należy zauważyć, iż zgodnie z zawiadomieniem Komisji w sprawie uproszczonej procedury rozpatrywania niektórych koncentracji na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004⁽²⁾ sprawa ta może kwalifikować się do rozpatrzenia w ramach procedury określonej w tym zawiadomieniu.

4. Komisja zwraca się do zainteresowanych osób trzecich o zgłaszanie ewentualnych uwag na temat planowanej koncentracji.

Komisja musi otrzymać takie uwagi w nieprzekraczalnym terminie dziesięciu dni od daty niniejszej publikacji. Można je przysyłać do Komisji faksem (+32 22964301), pocztą elektroniczną na adres: COMP-MERGER-REGISTRY@ec.europa.eu lub listownie, podając numer referencyjny: M.7294 – Carlyle/Haier Group/Haier Biomedical and Laboratory Product, na poniższy adres Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji Komisji Europejskiej:

European Commission
Directorate-General for Competition,
Merger Registry
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

⁽¹⁾ Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1 (rozporządzenie w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw).

⁽²⁾ Dz.U. C 366 z 14.12.2013, s. 5.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL